

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

12 декември 2006 година*

„Свобода на установяване – Свободно движение на капитали – Директива 90/435/ЕИО – Корпоративен данък – Плащане на дивиденди – Възпрепятстване или намаляване на поредица от данъчни облагания – Освобождаване – Дивиденди, получени от дружества, които са местни за друга държава-членка или в държава, която не е членка – Данъчен кредит – Авансов корпоративен данък – Равно третиране – Иск за възстановяване или иск за вреди”

По дело C-446/04

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда на основание член 234 ЕО от High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Обединено кралство), с Решение от 13 октомври 2004 г., постъпило в Съда на 22 октомври 2004 г. по производството, висящо пред този съд, между

Test Claimants in the FII Група Litigation

срещу

Commissioners of Inland Revenue,

СЪДЪТ (голям състав),

в състав: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C.W.A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts (докладчик), г-н P. Kūris и г-н E. Juhász, председатели на състав, г-н J.N. Cunha Rodrigues, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet и г-н M. Pešič, съдии,

генерален адвокат: г-н L.A. Geelhoed,

секретар: г-жа K. Sztranc, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 ноември 2005 г.,

като взе предвид писмените становища, представени:

– за Test Claimants in the FII Група Litigation, от г-н G. Aaronson QC, г-н P. Farmer и г-н D. Cavender, barristers, inkarigati minn г-н S. Whitehead и г-н M. Anderson, solicitors,

– за правителството на Обединеното кралство, за което се явява първоначално г-жа E. O'Neill и впоследствие г-жа C. Gibbs, в качеството на представители, и от г-н G. Barling QC, г-н D. Ewart и г-жа S. Stevens, barristers,

б

* Език на производството: английски.

– за Ирландия, от г-н D. O’Hagan, в качеството на представител, и от г-жа G. Clohessy BL и г-н A. Collins SC,

– за Комисията на Европейските общности, от г-н R. Lya1, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 април 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

1. Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 43 и 56 ЕО, заедно с член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 г. относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави-членки (ОВ 1990 г. L 225, стр. 6).

2. Запитването е отправено в рамките на съдебен спор между дружества, които са местни за Обединеното кралство и Commissioners of Inland Revenue относно данъчното третиране на дивиденди, получени от дружества, които са чуждестранни за тази държава-членка.

Правна рамка

Законодателството на Общността

3. Член 4, параграф 1 от Директива 90/435, в оригиналната си версия, предвижда:

„В случаите когато едно дружество майка по силата на асоциирането си със своите дъщерни дружества получава разпределена печалба, държавата по регистрация на дружеството майка, освен когато дъщерното дружество е ликвидирано, трябва:

— или да се въздържа от облагане на такава печалба,

— или да облага такава печалба като разреши на дружеството майка да приспада от размера на дължимия данък частта от корпоративния данък, платена от дъщерното дружество, която е свързана с тази печалба и, в дадени случаи, сумата на данъка, удържан при източника, начислен от държавата членка по регистрация на дъщерното дружество, съгласно изключенията, предвидени в член 5, до размера на сумата на съответния данък в държавата.”

4. В съответствие с член 6 от тази директива, държавата-членка на дружеството майка няма право да начислява данък, удържан при източника, върху печалбата, която такава дружество получава от свое дъщерно дружество.

5. Член 7 от Директива 90/435 предвижда:

„1. Както е използван в настоящата директива терминът „данък, удържан при източника“, не обхваща авансовото плащане или предварително плащане на

корпоративен данък на държавата членка на дъщерното дружество, извършено във връзка с разпределението на печалбата към неговото дружество майка.

2. Настоящата директива не засяга прилагането на национални разпоредби или на разпоредби, основаващи се на споразумения, предназначени да премахнат или да намалят двойното данъчно облагане на дивидентите, в частност на разпоредбите, свързани с плащането на данъчни кредити на получателите на дивидент.”

Национално законодателство

6. В съответствие с действащото в Обединеното кралство данъчно законодателство, печалбата, получена по време на счетоводен период от всяко дружество, което е местно за тази държава-членка, и от всяко дружество, което е чуждестранно, но което провежда търговска дейност в нея чрез клон или представителство, дължат корпоративен данък в тази държава.

7. След 1973 г. Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия използва система за данъчно облагане, известна като „частично признаване на данъчен кредит”, съгласно която, за да се избегне икономическо двойно данъчно облагане, когато местното дружество разпределя печалба, част от корпоративния данък, платен от това дружество, се признава на неговите акционери. До 6 април 1999 г. основата на тази система е от една страна авансово плащане на корпоративен данък от дружеството, извършващо разпределение, и от друга страна - данъчен кредит, предоставен на акционерите, които са получили дивидент. В допълнение, всяко местно за Обединеното кралство дружество се освобождава от корпоративен данък върху дивиденти, получени от друго местно за Обединеното кралство дружество.

Авансов корпоративен данък

8. В съответствие с член 14 от Закона за данъка върху дохода и корпоративния данък (Income and Corporate taxes Act от 1988 г., наричан по-нататък „ИСТА”), във версията, която е в сила към момента на фактите по главното производство, едно дружество, което е местно в Обединеното кралство, което е изплатило дивиденти на своите акционери, дължи заплащане на авансов корпоративен данък (advance corporation tax, наричан по-нататък „АСТ”), изчислен чрез позоваване на сумата или стойността на направеното разпределение.

9. Всяко дружество има право да противопостави платеният АСТ по отношение на направеното разпределение по време на определен счетоводен период срещу сумата на основния корпоративен данък, която то дължи по отношение на този счетоводен период, при определени ограничения. Ако отговорността на дружеството за корпоративен данък не е достатъчна, за да позволи цялостното компенсиране на АСТ, надвнесенят АСТ може да се пренесе обратно за предишен счетоводен период или да бъде отнесен към последващ такъв, или преотстъпен на дъщерни дружества на това дружество, които могат да го компенсират срещу сумата, която те самите дължат по отношение на корпоративен данък. Надвнесен АСТ може да се преотстъпи само на местни за Обединеното кралство дъщерни дружества.

10. Група от дружества в Обединеното кралство също така би могла да избере да бъде данъчно облагана като група, в който случай дружествата, които са част от тази група, могат да отложат плащането на АСТ, докато дружеството майка в групата направи разпределение чрез дивидент. Този режим, който е предмет на Решението по съединени дела C-397/98 и C-410/98 Metallgesellschaft и други от 8 март 2001 г. ,Recueil, стр. I-1727, не е предмет на разглеждане в настоящото производство.

Случаят на местни акционери, които получават дивиденди от местни дружества

11. В съответствие с член 208 от ИСТА, когато едно местно за Обединеното кралство дружество е получило дивиденди от дружество, което също така е местно за тази държава-членка, то не дължи корпоративен данък по отношение на тези дивиденди.

12. В допълнение, по силата на раздел 231, параграф 1 от ИСТА, всяко плащане на дивиденди, които са обложени с АСТ от местно дружество на друго местно дружество, поражда право на данъчен кредит в полза на последното дружество, равен на съответния дял от АСТ, платен от първото дружество. По смисъла на раздел 238, параграф 1 от ИСТА, полученият дивидент и данъчният кредит заедно съставляват „освободен доход от инвестиции” („franked investment income” („FII”) за дружеството, което получава дивидентите.

13. Местно за Обединеното кралство дружество, което е получило дивиденди от друго местно дружество, чието плащане е довело до правото на данъчен кредит, може да възстанови сумата на платения от последното дружество АСТ и да го приспадне от сумата на АСТ, който то самото трябва да плати, когато извършва разпределение на собствените си акционери, и като резултат то е задължено за АСТ само по отношение на остатъка от тази сума.

14. В съответствие с таблица F на ИСТА, отделните акционери, които пребивават в Обединеното кралство, дължат данък върху доходите за дивиденди, които са получили от дружество, което е местно в тази държава-членка. Тези акционери, освен това, имат правото на данъчен кредит, равняващ се на частта от АСТ, платен от това дружество. Този данъчен кредит може да се приспадне от сумата, дължима от този акционер чрез данък върху доходите за дивидентите или може да се плати на това лице в брой ако сумата на данъчния кредит превишава сумата на данъчното задължение.

Случаят на местни акционери, които получават дивиденди от чуждестранни дружества

15. Когато едно местно за Обединеното кралство дружество е получило дивиденди от дружество, което е местно извън Обединеното кралство, то дължи корпоративен данък върху тези дивиденди.

16. В такъв случай дружеството, което получава тези дивиденди, няма право на данъчен кредит и платените дивиденди не се приемат за освободен доход от инвестиции. Въпреки това, по смисъла на членове 788 и 790 от ИСТА, то има правото на облекчение върху данъка, платен от дружеството, което прави разпределението, в държавата, за която последното дружество е местно. Подобно облекчение се предоставя или в съответствие с действащото законодателство в Обединеното кралство, или в

съответствие със спогодба за избягване на двойното данъчно облагане (по-нататък наричана „DTC”), сключена от Обединеното кралство с другата държава.

17. По този начин, националното законодателство допуска данъците, удържани при източника, платени върху дивиденди от едно чуждестранно дружество, да бъдат компенсирани срещу задължението на местното дружество, получаващо дивиденди, за корпоративен данък. Когато местно дружество което получава дивиденди, било то пряко или непряко контролирано, или било то дъщерно дружество на дружество, което пряко или непряко контролира 10 % или повече от правото на глас в дружеството, което прави разпределението, облекчението се разпростира спрямо основния чуждестранен корпоративен данък върху печалбата, от която са платени дивидентите. Облекчението спрямо този чуждестранен данък, е налично само върху сумата, дължима в Обединеното кралство чрез корпоративен данък върху въпросният доход.

18. Подобни разпоредби се прилагат в съответствие със сключените от Обединеното кралство DTCs.

19. Когато самото местно дружество е платило дивиденди на собствените си акционери, то е задължено да отчете АСТ.

20. По отношение на възможността да се компенсира АСТ, платен върху подобно разпределение срещу сумата, за която е задължено местното дружество по отношение на корпоративен данък, обстоятелството, че такова местно дружество е получило дивиденди от едно чуждестранно дружество би могъл да доведе до прекомерен АСТ поради две причини.

21. Първо, както беше упоменато в точка 16 от настоящото решение, плащането на дивиденди от едно чуждестранно дружество не поражда право на данъчен кредит, който може да се приспадне от сумата на АСТ, който дължи местното дружество, когато то е платило дивиденди на своите акционери.

22. Второ, когато местното дружество има правото на облекчение върху чуждестранен данък, платен в чужбина от това чуждестранно дружество, компенсирането на тази данък срещу сумата, дължима чрез корпоративен данък, намалява сумата, която местното дружество може да приспадне от АСТ, който то дължи.

Режимът FID

23. От 1 юли 1994 г., местно дружество, което получава дивиденди от едно чуждестранно дружество, би могло да избере платения от него дивидент на неговите акционери да се третира като “дивидент от чуждестранен доход („foreign income dividend”, наричан по-нататък „FID”). Спрямо FID се плаща АСТ, но до степента, в която FID съответства на получените чуждестранни дивиденди, местното дружество би могло иска възстановяване на надвзетия АСТ.

24. Докато АСТ се дължи до 14 дни след края на тримесечието, в което е платен дивидентът, надвзетия АСТ се възстановява, когато местното дружество става задължено за основния корпоративен данък, именно девет месеца след края на отчетния период.

25. Когато FID е платен на отделен акционер, последният губи правото на данъчен кредит, но се третира за целите на данъка върху доходите като получател на доход, който е бил данъчно обложен въз основата на по-ниска данъчна ставка. Данъчно освободените акционери, такива като пенсионни фондове на Обединеното кралство, които са получили FID, също така нямат право на данъчен кредит.

26. По отношение на дивиденди, платени след 6 април 1999 г., системата на АСТ и режима FID се премахнати.

Главното производство и въпросите отправени за преюдициално запитване

27. Главното производство е част от групов процес относно освободен доход от инвестиции („Franked Investment Income Group Litigation”), обхващащ няколко иска, повдигнати пред High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division от дружества, които са местни за Обединеното кралство, и които притежават дялове в дружества, които са местни в друга държава-членка или в държава, която не е членка.

28. Случаите, избрани от националния съд като примерни случаи за целите на настоящото запитване, засягат искове, повдигнати от дружества, които са местни за Обединеното кралство и които са част от групата на British American Tobacco (BAT, по-нататък наричана „ищите по главното производство”). Дружеството майка в групата притежава, пряко или непряко, 100 % от капитала на другите дружества, които от своя страна притежават 100 % от капитала на дружества, установени в няколко държави-членки на Европейския съюз и на Европейското икономическо пространство, както и в държави, които не са членки.

29. Делата са отнасят, първо, до дивиденди, платени от тези чуждестранни дружества, на ищите по главното производство от отчетния период, който приключва на 30 септември 1973 г. и, според акта за препращането, най-малко до датата, на която е отправено запитването, второ, до дивиденди, платени от дружеството майка на групата BAT на нейните акционери от същия счетоводен период до 31 март 1999 г., трето, до плащания на АСТ от ищите по главното производство от този счетоводен период до 14 април 1999 г. и, четвърто, FID, платени между 30 септември 1994 г. и 30 септември 1997 г.

30. Ищите по главното производство искат възстановяване на и/или компенсация за загуби, произтичащи от прилагането спрямо тях на законодателството на Обединеното кралство, по-специално по отношение на:

- корпоративен данък, платен върху приходи от чуждестранни дивиденди и за облекчения и данъчни кредити, приложени срещу тези задължения, които, ако не беше наложен корпоративен данък, биха били използвани или пренесени, за да се използват срещу други данъчни задължения;
- плащания АСТ върху разпределението на техните акционери на дивиденди с чуждестранен произход, в степента, в която АСТ остава надвнесен;
- в последния случай, загубата на използването на въпросните пари между датата на плащане на АСТ и датата, на която АСТ е компенсиран срещу задължението по основния корпоративен данък, и

– по отношение на плащането на FID, загубата на използването на платените като АСТ пари между датата на плащане на АСТ и датата на неговото възстановяване и увеличените плащания, които е трябвало да направят ищите по главното производство на своите акционери за да компенсират липсата на данъчен кредит в техни ръце.

31. При тези обстоятелства High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, решава да спре производството и да отпрати до Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Противоречи ли на членове 43 и 56 ЕО обстоятелството, че държава-членка запазва в сила и прилага мерки, които освобождават от корпоративен данък дивиденди, получени от едно дружество, което е местно за тази държава-членка („местното дружество“) от други местни дружества и които подчиняват дивиденди, получени от местното дружество от дружества, които са местни за други държави-членки („чуждестранни дружества“) на корпоративен данък (след предоставяне на облекчение за двойно данъчно облагане за всеки данък, удържан при източника, платим върху дивидента и, в съответствие с определени условия, за основния данък, платен от чуждестранните дружества върху тяхната печалба в държавата, за която те са местни)?

2. Когато една държава-членка притежава система, която при определени обстоятелства налага авансов корпоративен данък ... върху плащането на дивиденди от местно дружество на неговите акционери и предоставя данъчен кредит на акционери, които са местни за тази държава-членка по отношение на тези дивиденди, противоречи ли на член 43 или член 56 ЕО или член 4, параграф 1 или член 6 от Директива 90/435 обстоятелството, че тази държава-членка запазва в сила и прилага мерки, които предвиждат местното дружество да плаща дивиденди на своите акционери без да е длъжно да плати АСТ до степента, в която то е получило дивиденди от дружества, които са местни за тази държава-членка (или пряко или непряко чрез други дружества, които са местни за тази държава-членка) и не предвиждат местното дружество да плати дивиденди на своите акционери без да е длъжно да плати АСТ в степента, в която е получило дивиденди от чуждестранни дружества?

3. Противоречи ли на разпоредбите на правото на ЕО, упоменати във втория въпрос по-горе обстоятелството, че една държава-членка запазва в сила и прилага мерки, които предвиждат задължението за АСТ да се компенсира срещу задължението на изплащащото дивидент дружество, и това на другите дружества в групата, които са местни за тази държава-членка, за корпоративен данък в тази държава-членка върху тяхната печалба:

а) но които не предвиждат никаква форма на компенсиране на задължението за АСТ или някакво равностойно облекчение (като възстановяване на АСТ) по отношение на получена печалба, независимо от това дали в тази държава или в други държави-членки, от дружества в групата, които не са местни за тази държава-членка; и/или

б) които предвиждат, че всяко облекчение за двойно данъчно облагане, от което се ползва дружество, което е местно за тази държава-членка, намалява задължението за корпоративен данък, срещу което може да се компенсира задължението за АСТ?

4. Когато държавата-членка притежава мерки, които при определени обстоятелства предвиждат възможност за местни дружества, ако те го предпочетат, за да възстановят платеният АСТ при разпределението на своите акционери до степента, в която разпределенията са получени от местните дружества от чуждестранни дружества

(включително за тази цел дружества, които са местни за трети държави), противоречи ли на членове 43 и 56 ЕО или на член 4, параграф 1 или член 6 от Директива 90/435 относно следните мерки:

а) да задължават местните дружества да плащат АСТ и впоследствие да си го поискат обратно; и

б) да не предвиждат възможността акционерите на местните дружества да получат данъчен кредит, какъвто те биха получили, върху дивидент от местно дружество, което не е само по себе си получило дивиденти от чуждестранни дружества?

5. Когато, преди 31 декември 1993 г., една държава-членка е приела мерките, описани във първия и втория въпрос, и след тази дата е приела последващите мерки, описани във четвъртия въпрос, и ако последните мерки съставляват ограничение, забранено от член 56 ЕО, трябва ли да се приеме, че това ограничение съставлява едно ново ограничение, което не е съществувало на 31 декември 1993 г.?

6. В случай че някоя от мерките, посочени във въпроси 1 - 5 съставлява нарушение на някоя от разпоредбите на Общността, посочени тук, тогава при обстоятелства, при които местното дружество или други дружества в същата група на дружества отправят следните искове по отношение на съответните нарушения:

а) иск за възстановяването на неправомерно наложен корпоративен данък при обстоятелствата, до които се отнася първия въпрос;

б) иск за възстановяване (или компенсация за загубите) на облекчения, приложени срещу неправомерно наложеният корпоративен данък при обстоятелствата, до които се отнася първия въпрос;

в) иск за възстановяване на (или за компенсация поради) АСТ, който не може да бъде компенсиран срещу задължението на дружеството за корпоративен данък или облекчен по друг начин и който не би бил платен (или би бил облекчен) в случай че нямаше нарушение;

г) иск, когато АСТ е бил компенсиран срещу корпоративен данък, за загубване на използването на парите между датата на плащане на АСТ и подобно компенсиране;

д) иск за възстановяване на корпоративен данък, платен от дружеството или от друго групово дружество, когато всяко от тези дружества поема задължение за корпоративен данък като се отказва от други облекчения, за да позволи неговото задължение за АСТ да бъде компенсирано срещу неговото задължение за корпоративен данък (ограниченията, наложени върху компенсирането на АСТ, водещи до остатъчно задължение за корпоративен данък);

е) иск за загубване на използването на пари поради това, че е платен корпоративен данък по-рано отколкото иначе би трябвало или за облекчения, които впоследствие са загубени при обстоятелствата, описани в точка в) по-горе;

ж) иск от местното дружество за плащане на (или компенсация поради) надвнесен АСТ, който това дружество е преотстъпило на друго дружество в групата и който е останал неосвободен при продажбата на това друго дружество, или при неговото отделяне или при неговата ликвидация;

з) иск, когато е бил платен АСТ, но впоследствие е бил получен обратно в съответствие с разпоредбите, описани във четвъртия въпрос, поради загубата на използване на пари между датата на плащане на АСТ и датата, на която той е бил получен обратно;

и) иск за компенсация, когато местното дружество е предпочело да получи обратно АСТ в съответствие с описаните във четвъртия въпрос разпоредби и е компенсирало своите акционери поради невъзможността да получат данъчен кредит чрез повишаване на сумата на дивидента,

по отношение на всеки от тези иски, посочени по-горе, трябва ли те да се разглеждат като:

– иск за възстановяване на неправомерно събраните суми, който се поражда като последица от и допълващ нарушението на упоменатите по-горе разпоредби на Общността; или

– иск за компенсация или вреди, такива, че да бъдат изпълнени условията, (посочени в съединени дела C-46/93 и C-48/93 Brasserie du Pêcheur и Factortame от 5 март 1996 г., Recueil, стр. I-1029) или

– иск за плащане на сума, представляваща неправомерно отказана полза?

7. В случай че отговорът на някоя част от шестия въпрос бъде, че искът съставлява иск за плащане на сума, съставляваща неправомерно отказана полза:

а) съставлява ли подобен иск следствие от и допълнение към правото, предоставено по силата на упоменатите по-горе разпоредби на Общността; или

б) трябва ли да бъдат изпълнени условията за възстановяване, предвидени в... Brasserie du Pêcheur и Factortame; или

в) трябва ли да бъдат изпълнени и други условия?

8. По-различни ли биха били отговорите на шести и седми въпрос ако като въпрос от вътрешното право упоменатите във шестия въпрос иски са повдигнати като компенсаторни иски или трябва да са повдигнати като иски за вреди?

9. Какви насоки, ако има такива, смята Съда на Европейските общности за уместни да предостави в настоящото дело относно това кои обстоятелства трябва да вземе предвид националният съд, когато трябва да се определи дали е налице достатъчно сериозно нарушение по смисъла на решението по дело Brasserie du Pêcheur и Factortame, по-специално относно това дали, предвид на настоящото положение на съдебната практика на Съда на Европейските общности относно тълкуването на съответните Разпоредби на Общността, нарушението е извинимо или относно това дали във всеки конкретен случай е налице достатъчна причинна връзка, която да съставлява “пряка причинна връзка” по смисъла на настоящото решение?”

32. Националният съд заема становището, че следва от член 57, параграф 1 ЕО, че по отношение на държави, които не са членки едно ограничение на свободното движение на капитали, което съществува на 31 декември 1993 г. не може да се разглежда като

противно на член 56 ЕС. Тъй като въпроси 1-3 се отнасят до правила, които са съществували преди тази дата, обхватът на тези въпроси е ограничен до ситуации вътре в Европейската общност. Тъй като четвърти и пети въпрос се отнасят до разпоредби, въведени след тази дата, те се отнасят по отношение на приложението на член 56 ЕС, както до ситуации вътре в Общността, така и до ситуации, които обхващат държави, които не са членки.

Отправените въпроси

По първия въпрос

33. Чрез първия въпрос, националният съд по същество пита дали членове 43 и 56 ЕО не допускат законодателството на една държава-членка, с което се освобождават дивиденди, получени от страна на едно местно дружество от дружество, което също е местно за тази държава (по-нататък наричани „дивиденди с национален произход“) от корпоративен данък, когато то налага такъв данък върху дивиденди, получени от страна на едно местно дружество от дружество, което не е местно за тази държава (по-нататък наричани „дивиденди с чуждестранен произход“), при което предоставя облекчение в последния случай по отношение на пълния размер на данъка, удържан при източника, събран в държавата, за която дружеството, извършващо разпределението, е местно и когато местното дружество, което получава дивидентите, притежава, пряко или непряко, 10 % или повече от правото на глас в дружеството, извършващо разпределението, облекчение срещу корпоративен данък, платен от дружеството, извършващо разпределението, върху печалбата, на която се основават дивидентите.

34. Според ищците по главното производство, подобно национално законодателство противоречи на членове 43 и 56 ЕО тъй като първо то би могло да обезсърчи местните дружества да установяват дъщерни дружества или да инвестират в капитала на дружества в други държави-членки и второ, то не може да се оправдае нито чрез разлика между положението на дивиденди с чуждестранен произход и това на дивиденди с национален произход, нито чрез целта за обезпечаване на съгласуваността на националната данъчна система.

35. Първо трябва да се отбележи, че според установената съдебна практика, независимо че прякото данъчно облагане попада в обхвата на техните компетенции държави-членки освен това трябва да упражняват тези компетенции в съответствие с правото на Общността(вж., *inter alia*, Решенията по дело C-35/98 Verkooyen от 6 юни 2000 г., Recueil, стр. I-4071, точка 32; дело Metallgesellschaft и други, точка 37; и дело C-471/04 Keller Holding от 23 февруари 2006 г., Recueil, стр. I-2107, точка 28).

36. В тази връзка трябва да се подчертае, че национално законодателство, което превръща получаването на дивиденди от местно дружество в данъчно облагаеми, при което не само данъчната основа, но също така и възможността да се приспадне от този данък, данъка, платен в държавата, за която дружеството, извършващо разпределението е местно, зависи от това дали източникът на дивидентите е национален или не е и от степента на собствеността, която дружеството, което получава дивидент, притежава в дружеството, което го плаща, може да попадне в обхвата както на член 43 ЕО относно свободата на установяване, така и на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

37. Акта за препращането показва, че делата, избрани като примерни дела в производството пред националния съд, се отнасят до местни за Обединеното кралство дружества, които са получили дивиденди от чуждестранни дружества, които са изцяло тяхна собственост. Тъй като естеството на въпросния интерес предоставя на собственика крайно въздействие върху решенията на дружеството и му позволява да определя дейностите на дружеството, се прилагат разпоредбите на Договора за ЕО относно свободата на установяване (Решенията по дело C-251/98 Baars от 13 април 2000 г., Recueil, стр. I-2787, точки 21 и 22; дело C-436/00 X и Y 21 ноември 2002 г., Recueil, стр. I-10829, точки 37 и 66-68; и дело C-196/04 Cadbury Schweppes и Cadbury Schweppes Overseas от 12 септември 2006 г., Recueil, стр. I-0000, точка 31).

38. Както посочва генералният адвокат в точка 33 от неговото заключение, естеството на собствеността върху другите дружества, които са страни по спора, не е било поставено пред Съда. Следователно възможно е спорът също така да се отнася до действието на националното законодателство, предмет на разглеждане по главното производство, върху положението на местни дружества, които са получили дивиденди въз основата на собственост, която не им предоставя крайно въздействие над решенията на дружеството, извършващо разпределението, и не им позволява да определят техните дейности. Това законодателство следователно също така трябва да се разгледа с оглед на разпоредбите на Договора относно свободното движение на капитали.

Свобода на установяване

39. По отношение, на първо място, на положението на ищците по главното производство, трябва да се подчертае, че свободата на установяване, която член 43 ЕО предоставя на гражданите на Общността и която обхваща правото на започване и осъществяване на дейност като самостоятелно заети лица и да се създават и управляват предприятия, в съответствие с условията, предвидени по отношение на собствените граждани от законите на държавата-членка, където се извършва подобно установяване, обхваща в съответствие с член 48 ЕО, по отношение на дружества или фирми, създадени в съответствие с правото на държава-членка и чието регистрирано седалище, централно управление или основно място на бизнес е в Европейската общност, правото да упражняват своята дейност във въпросната държава-членка чрез дъщерно дружество, клон или представителство (вж., по-специално Решенията по дело C-307/97 Saint-Gobain ZN от 21 септември 1999 г., Recueil, стр. I-6161, точка 35; дело C-446/03 Marks & Spencer от 13 декември 2005 г., Recueil, стр. I-10837, точка 30; и дело Cadbury Schweppes и Cadbury Schweppes Overseas, точка 41).

40. В случая на дружества, трябва да се има предвид, че тяхното регистрирано седалище за целите на член 48 ЕО служи, също както и гражданството в случая на физическите лица, като свързващ фактор с правната система на една държава. Да се възприеме допускането, че една държава-членка, в която едно дружество желае да се установи, би могла свободно да предлага различно третиране само поради обстоятелството че неговото регистрирано седалище е разположено в друга държава-членка, би лишило напълно от смисъл член 43 ЕО (вж., по-специално Решенията по дело 270/83 Комисията срещу Франция от 28 януари 1986 г., Recueil, стр. 273, точка 18; дело C-330/91 Commerzbank от 13 юли 1993 г., Recueil, стр. I-4017, точка 13; дело Metallgesellschaft и други, точка 42; и дело Marks & Spencer, точка 37). Свободата на установяване по този начин цели гарантиране на ползата от националното третиране в приемащата държава-членка, като забранява всякаква дискриминация, основаваща се на

мястото на седалището на дружествата (вж., по-специално, Решенията по-дело Комисията срещу Франция, точка 14, и дело Saint-Gobain ZN, точка 35).

41. В случая на главното производство, по отношение на местно дружество, което получава дивиденди от друго дружество, в което то притежава, пряко или непряко, не по-малко от 10 % от правото на глас, разглежданото национално законодателство предвижда различно данъчно третиране, според това дали получените дивиденди са платени от дружество, което също така е местно за Обединеното кралство или от дружество, което е местно в друга държава-членка. В първия случай получените дивиденди са освободени от корпоративен данък, докато във втория случай те се облагат с корпоративен данък, но пораждат правото на облекчение по отношение на целия данък, удържан при плащането на тези дивиденди в държавата, за която дружеството, извършващо разпределението, е местно и по отношение на корпоративния данък, платен от това дружество, върху основната печалба.

42. Според иштите по главното производство, обстоятелството, че се прилага съответното законодателство на Обединеното кралство, когато дивидентите са платени на местно дружество, система за освобождаване в случая на дивиденди с национален произход и система на признаване на данъчен кредит в случая на дивиденди с чуждестранен произход, води до това, че последните са по-малко благоприятно третирани за целите на данъчното облагане, отколкото първите.

43. Трябва да се подчертае, преди всичко, че една държава-членка, която желае да възпрепятства или намали налагането на поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба, би могла да избере измежду няколко системи. В случая на акционери, които получават тези дивиденди, не е задължително тези системи да имат еднакви последици. По този начин, в съответствие с една система за освобождаване един акционер, който получава дивидент, по принцип не дължи данък върху получените дивиденди, независимо от ставката на данъка, с която се облага основната печалба, в ръцете на дружеството, извършващо разпределението и сумата на този данък, която всъщност е платило това дружество. Обратното, в съответствие с една система на признаване на данъчен кредит, като разглежданата по главното производство, всеки акционер може да компенсира дължимия върху платените дивиденди данък само до размера на сумата на данъка, който дружеството, извършващо разпределението, реално е трябвало да плати върху основната печалба, и тази сума може да се компенсира само до размера на сумата на данъка, който акционерът дължи.

44. По отношение на дивиденди, платени на дружество майка, което е местно за дадена държава-членка, от дружество, което е местно в друга държава-членка, в което това дружество майка притежава не по-малко от 25 % от капитала, член 4, параграф 1 от Директива 90/435 изрично остава на държавите-членки избор между система на освобождаване и система на признаване на данъчен кредит. Директивата предвижда, че когато подобно дружество майка получава разпределената печалба от своето дъщерно дружество, държавата на дружеството майка, освен когато последното се ликвидира, трябва или да се въздържа от данъчно облагане на подобна печалба или да я обложи като разреши на това дружество да приспадне от сумата на дължимия данък тази част от корпоративния данък, платен от дъщерното дружество, която се отнася до тази печалба и, в приложимите случаи, сумата на данъка, удържан при източника, наложен от държавата-членка, за която дъщерното дружество е местно, до размера на сумата на съответния данък в държавата.

45. Въпреки това, в процеса на структуриране на своята данъчна система и, по-специално, когато те създават механизъм за възпрепятстване или за намаляване на налагането на поредица от данъчно облагане или икономическо двойно данъчно облагане, държавите-членки трябва да съблюдават изискванията на правото на Общността и по-специално тези, наложени от разпоредбите на Договора относно свободното движение.

46. По този начин от съдебната практика става ясно, че независимо какъв механизъм е приет за възпрепятстване или намаляване на налагането на поредица от данъчно облагане или икономическо двойно данъчно облагане, свободите на движение, гарантирани от Договора, не допускат една държава-членка да третира дивиденди с чуждестранен произход по-неблагоприятно, отколкото дивиденди с национален произход, освен ако подобна разлика в третирането се отнася до ситуации, които не са обективно съпоставими или се оправдава от първостепенни съображения във връзка с общия интерес (вж., по-специално Решенията по дело C-315/02 *Lenz* от 15 юли 2004 г., *Recueil*, стр. I-7063, точки 20-49, и дело C-319/02 *Manninen* от 7 септември 2004 г., *Recueil*, стр. I-7477, точки 20-55). Подобно, по отношение на решенията, които Директива 90/435 остава в ръцете на държавите-членки, Съдът е посочил, че те могат да се упражняват само в съответствие с основните разпоредби на Договора, по-специално тези относно свободата на установяване (Решение *Keller Holding*, точка 45).

47. По отношение на въпроса дали една държава-членка може да прилага система за освобождаване по отношение на дивиденди с национален произход, когато тя прилага система на признаване на данъчен кредит по отношение на дивиденди с чуждестранен произход, трябва да се посочи, че всяка държава-членка трябва да организира, в съответствие с правото на Общността, своята система за данъчно облагане на разпределената печалба и, по-специално, да определи данъчната основа и данъчната ставка, които се прилагат по отношение на дружеството, извършващо разпределението, и/или акционер, който го получава, доколкото те са данъчно задължени в тази държава-членка.

48. По този начин, правото на Общността, по принцип, не забранява една държава-членка да избегне налагането на поредица от данъчно облагане по отношение на дивиденди, получени от местно дружество, чрез прилагането на правила, които освобождават тези дивиденди от данък, когато те са платени от местно дружество, при което възпрепятства, чрез система на признаване на данъчен кредит, облагането на тези дивиденди от поредица от данъчно облагане, когато те са платени от едно чуждестранно дружество.

49. За да бъде приложението на една система на признаване на данъчен кредит в съответствие с правото на Общността в подобна ситуация, е необходимо, преди всичко, дивидентите с чуждестранен произход да не се облагат в тази държава-членка с по-висока данъчна ставка, отколкото ставката, която се прилага по отношение на дивиденди с национален произход.

50. На следващо място, тази държава-членка трябва да възпрепятства възможността дивидентите с чуждестранен произход да се облагат от поредица от данъчно облагане, чрез компенсиране на сумата на платения данък от чуждестранното дружество, извършващо разпределението, срещу сумата на данъка, който дължи дружеството-получател, до размера на втората сума.

51. По този начин, когато печалбата, въз основа на която са дивидентите с чуждестранен произход, се облага в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, с по-малко равнище на данъка, отколкото данъка, наложен в държавата-членка на дружеството-получател, последната държава-членка трябва да предостави съвкупен данъчен кредит, съответстващ на данъка, платен от дружеството, извършващо разпределението, в държавата-членка, за която то е местно.

52. Когато, обратно, тази печалба се облага в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, с по-високо равнище на данък, отколкото данъка, наложен от държавата-членка на дружеството, което го получава, последната държава-членка е длъжна да предостави данъчен кредит само до размера на сумата на корпоративния данък, която дължи дружеството, което получава дивидентите. От него се изисква да заплати разликата, иначе казано, сумата, платена в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, която е по-голяма, отколкото сумата на данъка, платим в държавата-членка на дружеството, което го получава.

53. Въз основа на това, обстоятелството, че, съпоставена с една система на освобождаване, системата на признаване на данъчен кредит налага допълнителна административна тежест на данъчнозадължените лица, при която се изисква доказателство относно сумата на данъка, който реално е платен в държавата, за която дружеството, извършващо разпределението е местно, не може да се разглежда като различно третиране, което противоречи на свободата на установяване, тъй като особените административни тежести, наложени спрямо местни дружества, които получават дивиденти с чуждестранен произход, са основна част от действието на една система за данъчен кредит.

54. Ищите по главното производство освен това посочват, че когато, в съответствие със съответното законодателство на Обединеното кралство, е платен дивидент от национален източник, той е освободен от корпоративен данък в ръцете на дружеството, което го получава, независимо от данъка, платен от дружеството, извършващо разпределението, иначе казано, той също така се освобождава, когато, поради облекченията, с които разполага, последното не дължи данък или плаща корпоративен данък по-ниска ставка, отколкото се прилага обичайно в Обединеното кралство.

55. Тази точка не се оспорва от правителството на Обединеното кралство, което обаче твърди, че приложението спрямо дружеството, извършващо разпределението, и спрямо дружеството, което го получава, на различни равнища на данъчно облагане, се случва само при твърде изключителни обстоятелства, които не са налице по главното производство.

56. В тази връзка националният съд трябва да определи дали данъчните ставки наистина са еднакви и дали различните равнища на данъчно облагане се появяват само в определени случаи поради промяна на данъчната основа като следствие от определени изключителни облекчения.

57. Следователно, в случая на разглежданото национално законодателство по главното производство, обстоятелството, че дивидентите с национален произход подлежат на система за освобождаване, а дивидентите с чуждестранен произход подлежат на система на признаване на данъчен кредит не противоречи на принципа за свобода на установяване, предвиден в съответствие с член 43 ЕС, при условие че

данъчната ставка, приложена върху дивиденди с чуждестранен произход не е по-висока от ставката, приложена върху дивиденди с национален произход и че данъчният кредит е най-малкото равен на сумата, платена в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, до размера на данъка, наложен в държавата-членка на дружеството, което получава дивидентите.

Свободно движение на капитали

58. По отношение, на второ място, на дивиденди, платени на местни дружества от едно дружество, в което те притежават 10 % или повече от правото на глас, без тази собственост да им предоставя окончателно въздействие над решенията на това дружество или да им позволява да определя техните дейности, ясно е, че тези дружества също така подлежат, в Обединеното кралство, първо, когато получават дивиденди с национален произход, на системата за освобождаване и, второ, когато получават дивиденди с чуждестранен произход, на система на признаване на данъчен кредит.

59. Според ищците по главното производство, подобно положение по поражда различно третиране, което пречи на местните за Обединеното кралство дружества да инвестират в капитала на дружества, които са местни за други държави-членки и съставлява, при липсата на обективно оправдаване, нарушение на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

60. В това отношение е достатъчно да се посочи, както се поддържа в точки 47 - 56 от настоящото решение, че законодателство като разглежданото по главното производство не дискриминира дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход. Следователно, заключението, направено в точка 57 от настоящото решение също така се прилага по отношение на разпоредбите на Договора относно свободното движение на капитали.

61. Накрая, по отношение на местни дружества, които са получили дивиденди от дружества, в които те притежават по-малко от 10 % от правото на глас, от националното законодателство, разглеждано по главното производство става ясно, че дивидентите с национален произход са освободени от корпоративен данък, докато дивидентите с чуждестранен произход подлежат на данъчно облагане с този данък и са освободени само по отношение на всеки данък, удържан при източника, обложен върху тези дивиденди в държавата, за която дружеството, извършващо разпределението, е местно.

62. В това отношение, трябва да се поддържа, преди всичко, че в контекста на данъчно правило, което е предназначено да възпрепятства или да намали данъчното облагане върху разпределената печалба, положението на дружество акционер, което получава дивиденди с чуждестранен произход, е съпоставимо на това на дружество акционер, което получава дивиденди с национален произход, доколкото, във всеки случай, получената печалба, по принцип, би могла да бъде предмет на поредица от данъчно облагане.

63. Докато, в случая на местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество, системата на освобождаване, която се прилага, премахва опасността разпределената печалба да бъде предмет на поредица от данъчно облагане, същото не е вярно по отношение на печалба, разпределена от чуждестранни дружества. Ако в последния случай, държавата, в която дружеството, което получава разпределената

печалба, е местно, предоставя облекчение върху данък, удържан при източника, наложен в държавата, в която дружеството, извършващо разпределението, е местно, подобно облекчение просто премахва двойната правна данъчна тежест в ръцете на дружеството, което получава тази печалба. Обратно, това облекчение не погасява поредицата от данъчно облагане, която се поражда, когато разпределената печалба подлежи на данъчно облагане, преди всичко, под формата на корпоративен данък, който дружеството, извършващо разпределението, дължи в държавата, за която то е местно и, впоследствие, под формата на корпоративен данък, който дължи дружеството, което получава разпределението.

64. Подобна разлика в третирането има за последица обезсърчаването на местни за Обединеното кралство дружества от това да инвестират своя капитал в дружества, установени в друга държава-членка. В допълнение, то също така има рестриктивно действие по отношение на дружества, установени в други държави-членки, тъй като то съставлява пречка пред възможността им да наберат капитал в Обединеното кралство. Доколкото приходи, произтичащи от капитал от чуждестранен източник, се третира по-малко благоприятно от данъчноправна гледна точка, отколкото дивидентите, платени от дружества, установени в Обединеното кралство, дяловете в дружества, установени в други държави-членки, са по-малко атрактивни за местни за Обединеното кралство инвеститори, отколкото тези на дружества, чието седалище е в тази държава-членка (вж. Решенията по дело Verkooyen, точки 34 и 35; дело Lenz, точки 20 и 21; и дело Manninen, точки 22 и 23).

65. Следователно, разликата в третирането, произтичаща от законодателство подобно на разглежданото по главното производство по отношение на дивиденти, получени от страна на местни дружества от чуждестранни дружества, в които те притежават по-малко от 10 % от правото на глас съставлява ограничение върху свободното движение на капитали, каквото по принцип се забранява от член 56 ЕО.

66. Според правителството на Обединеното кралство, легитимно и пропорционално е да се ограничи наличието на облекчение от корпоративен данък, предоставено на местни дружества, върху сумата на всеки данък, удържан при източника, наложен върху дивидента. Съществуват практически пречки, които не допускат едно дружество, което притежава по-малко от 10 % дялово участие в дружеството, извършващо разпределението, да се възползва от данъчен кредит, съответстващ на данъка, който е реално платен от последното. За разлика от данъчен кредит за данък, удържан при източника, подобен данъчен кредит може да се предостави само след като се извършат продължителни и сложни проверки. Следователно е правилно да се постави праг чрез позоваване на размера на съответното дялово участие. Прагът от 10 %, установен от Обединеното кралство, освен това, е по-щедър, отколкото 25 %, приети от Модела на Спогодба Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) и в оригиналната Ж версия, от Директива 90/435.

67. Вярно е, че, когато въвежда механизми, предназначени да възпрепятстват или намалят възможността разпределената печалба да подлежи на поредица от данъчно облагане, по принцип държавите-членки трябва да определят категорията данъчнозадължени лица, които имат правото да се възползват от тези механизми и за тази цел да установяват прагове, основаващи се на дяловото участие, което данъчнозадължените лица притежават в дружества, извършващи въпросното разпределение. Единствено в случая на държава-членка, дружества които имат

минимално дялово участие от 25 % в дружество на друга държава-членка, член 4 от Директива 90/435, разгледан заедно с член 3, във версията, която е в сила по време на главното производство, изисква от държавите-членки, ако те не освобождават печалбата, получена от страна на едно местно дружество майка от дъщерно дружество, което е местно за друга държава-членка, да разрешат на дружеството майка да приспадне от сумата на дължимия данък не само сумата на данъка, удържан при източника, събран от държавата-членка, за която дъщерното дружество е местно, но също така и частта от данъка, платен от дъщерното дружество, която се отнася до тази печалба.

68. Обаче, докато в случая на дялови участия, спрямо които не се прилага Директива 90/435, член 4 от тази директива следователно не възпрепятства възможността една държава-членка да облага печалбата, платена от едно чуждестранно дружество на местно дружество, без да предоставя никакво облекчение на последното по отношение на корпоративен данък, платен от първото, в държавата-членка, за която то е местно, една държава-членка може да упражни правомощието си да стори това само в степенята, до която, в съответствие с нейното национално право, дивидентите, които местното дружество получава от друго местно дружество, също така са предмет на данъчно облагане в ръцете на дружеството, което получава дивидентите, без последното да има правото на облекчение за корпоративния данък, платен от дружеството, извършващо разпределението.

69. Обстоятелството, че държавата-членка е длъжна да определи по отношение на подобна собственост дали, и до каква степен, налагането на поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба трябва да се избегне, само по себе си не означава, че тя може да използва система, в съответствие с която дивидентите с чуждестранен произход и дивидентите с национален произход не се третираат еднакво.

70. Освен това, независимо от обстоятелството, че всяка държава-членка, във всеки случай, може да избира между няколко системи, за да възпрепятства или намали налагането на поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба, затрудненията, които могат да произтекат при определянето на данъка, който реално е платен в друга държава-членка, не могат да оправдаят ограничението спрямо свободното движение на капитали подобно на това, което произтича в съответствие със законодателство като това, разглеждано по главното производство (вж., по-специално, Решенията по дело C-334/02 Комисията срещу Франция от 4 март 2004 г., Recueil, стр. I-2229, точка 29, и дело Manninen, точка 54).

71. Следователно данъчно законодателство подобно на разглежданото по главното производство противоречи на принципа за свободното движение на капитали, предвиден в съответствие с член 56 ЕС.

72. Следователно отговорът на първия въпрос трябва да бъде, че членове 43 и 56 ЕО трябва да се тълкуват със значението, че когато една държава-членка притежава система за възпрепятстване или намаляване на налагането на поредица от данъчно облагане или икономическо двойно данъчно облагане по отношение на дивиденти, платени на местни лица от местни дружества, трябва да третира дивидентите, платени на местни лица от чуждестранни дружества, по същия начин.

73. Членове 43 и 56 ЕО допускат законодателството на една държава-членка, което освобождава от корпоративен данък дивидентите, които местно дружество получава от

друго местно дружество, когато тази държава налага корпоративен данък върху дивиденди, които местно дружество получава от чуждестранно дружество, в което местното дружество притежава не по-малко от 10 % от правото на глас, докато същевременно предоставя данъчен кредит във втория случай за данъка, който реално е платен от дружеството, извършващо разпределението, в държавата-членка, за която то е местно, при условие че ставката на данъка, приложена спрямо дивидентите от чуждестранен източник, не е по-висока от ставката на данъка, приложен върху дивиденди с национален произход и при условие че данъчният кредит е поне равен на сумата, платена в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, до размера на сумата на данъка, наложен в държавата-членка на дружеството, което получава разпределението.

74. Член 56 ЕО не допуска законодателството на една държава-членка, което освобождава от корпоративен данък дивидентите, което едно местно дружество получава от друго местно дружество, когато тази държава налага корпоративен данък върху дивиденди, които местно дружество получава от чуждестранно дружество, в което то притежава по-малко от 10 % от правото на глас, без да предоставя на дружеството, което получава дивидентите, данъчен кредит за данъка, който е реално е платен данък от дружеството, извършващо разпределението, в държавата, за която последното дружество е местно.

По втория въпрос

75. Чрез втория въпрос, националният съд пита по същество дали членове 43 ЕО и 56 ЕС, и/или член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435 трябва да се тълкуват със значението, че те не допускат национално законодателство като разглежданото по главното производство, което като предоставя данъчен кредит на местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество чрез препращане на АСТ, платен от последното по отношение на разпределението, позволява на първото дружество да плати дивиденди на своите акционери, без да е задължено да отчита АСТ, докато местно дружество, което е получило дивиденди от чуждестранно дружество трябва, в подобен случай, да плати изцяло АСТ.

76. Трябва да се отбележи от самото начало, че по отношение на разпределението на печалба, получена от дружествата на една държава-членка от техни дъщерни дружества, които са местни за други държави-членки, Директива 90/435 се прилага, в съответствие с член 3, параграф 1 от версията, която е приложима по време на главното производство, на дружества майки, които притежават поне 25 % от капитала на техните дъщерни дружества. Както беше отбелязано в точка 38 от настоящото решение, тъй като в акта за препращането не се предоставят подробности относно естеството на собствеността върху други дружества, които са страни по спора пред националния съд, възможно е спорът също така да обхваща случаи на собственост, които на тази основа не попадат в материалния обхват на тази директива.

77. Освен това, доколкото примерните случаи по главното производство засягат плащания на дивиденди, които датират от отчетния период, който изтича на 31 януари 1973 г., те обхващат, поне отчасти, ситуации, които не попадат във времевия обхват на Директива 90/435.

78. За да се отговори на препратения въпрос, следователно е необходимо да се разгледа преди всичко до каква степен законодателство като разглежданото по главното производство е в съответствие с разпоредбите на Договора.

Договорни разпоредби относно свободата на установяване и свободното движение на капитали

79. В съответствие с националното законодателство, разглеждано по главното производство, местно дружество, което получава дивиденди, платени от друго местно дружество, има правото на данъчен кредит, равен на частта от сумата на АСТ, платен от последното дружество, и като последица от това, когато първото плаща дивиденди на своите акционери, то може да компенсира вече платения АСТ от последното дружество срещу дължимия АСТ върху това разпределение. Обратното, местно дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, няма правото на подобен данъчен кредит и трябва, когато извършва разпределение на своите акционери, следователно, изцяло да плати АСТ.

80. Тъй като това законодателство се прилага спрямо плащания на дивиденди на дружества акционери, независимо от размера на тяхната собственост, то е годно да попадне в обхвата както на член 43 ЕО относно свободата на установяване, така и на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

81. Въпреки всичко, до степента, в която въпросната собственост предоставя на своя собственик окончателно въздействие над решенията на засегнатите дружества и му позволява да определя тяхната дейност, се прилагат разпоредбите на Договора относно свободата на установяване. Обстоятелствата по примерните случаи по главното производство посочват, че разглеждането на националното законодателство, разглеждано по главното производство, следва да се направи първо от гледна точка на член 43 ЕО (вж. точка 37 от настоящото решение).

82. Тъй като ищите по главното производство твърдят, че действието на законодателство, подобно на разглежданото по главното производство, е че местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход и плаща дивиденди от същия размер на своите акционери трябва да плати изцяло АСТ, докато местно дружество, което е получило дивиденди с национален произход и плаща дивиденди на своите акционери от същия размер, като размера на получените дивиденди, се възползва от предоставения данъчен кредит и по този начин вече не е длъжно да плати АСТ.

83. В случая на местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество, тази система гарантира, че когато дружеството, което получава дивидентите, от своя страна разпредели печалба на своите акционери, АСТ се плаща само еднократно. Освобождаването от АСТ, което се предоставя по този начин на това дружество е същото като това, на което то има право, по отношение на корпоративен данък, по отношение на дивиденди, които то е получило от друго местно дружество.

84. Трябва да се поддържа, че обстоятелството, че не е необходимо да се плаща АСТ, представлява предимство в касовата наличност, доколкото засегнатото дружество може да задържи сумите, които иначе би трябвало да плати чрез АСТ до момента, когато стане дължим корпоративния данък (Решение Metallgesellschaft и други, точка 44).

85. Според правителството на Обединеното кралство, подобна разлика в третирането не съставлява дискриминация, забранена от правото на Общността, тъй като тя не се основава на разграничение между дивиденди с национален произход и дивиденди с чуждестранен произход, а между дивиденди, върху които е платен АСТ и такива, върху които не е бил платен АСТ. Данъчният кредит, предоставен на местно дружество което получава дивиденди от друго местно дружество, има за цел да възпрепятства икономическо двойно данъчно облагане в сферата на АСТ. Тъй като, в случая на дружество, което получава дивиденди от чуждестранно дружество, от последното не е платен никакъв АСТ, няма опасност от икономическо двойно данъчно облагане по отношение на АСТ.

86. Въпреки че е вярно, че в съответствие с националното законодателство, разглеждано по главното производство, сумата на АСТ, която местно дружество трябва да плати при разпределение чрез дивидент на своите акционери, зависи от това дали това дружество е получило или не е получило дивиденди от дружество, което вече е платило АСТ, остава обстоятелството, че тази система на практика води до това, че дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, се третира по-неблагоприятно, отколкото дружество, което получава дивиденди с национален произход. При едно последващо плащане на дивиденди, първото от тези дружества е длъжно да заплати изцяло АСТ, докато второто от тези дружества трябва да плати АСТ само в степенята, в която разпределението, платено на неговите акционери, надхвърля това, което самото дружество е получило.

87. Противно на твърдяното от страна на правителството на Обединеното кралство, дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, разглеждано с оглед на целта за възпрепятстване на налагането на поредица от данъчно облагане, което законодателството, разглеждано по главното производство иска да избегне, е в съпоставимо положение с това на дружество, което получава дивиденди с национален произход, въпреки че само последното получава дивиденди, върху които вече е платен АСТ.

88. Както посочва генералният адвокат в точки 65-68 от неговото заключение, АСТ, платим от местно в Обединеното кралство дружество, не е нищо друго освен авансово плащане на корпоративен данък, въпреки че то се събира авансово, когато дивидентите са платени и изчислени чрез позоваване на сумата на тези дивиденди. АСТ, който е платен върху едно разпределение чрез дивидент, по принцип може да бъде компенсиран срещу корпоративния данък, който едно дружество трябва да плати върху своята печалба за съответния счетоводен период. Подобно, както Съдът поддържа, когато се произнесе по схемата за групов доход, установена в съответствие с еднакво данъчно законодателство, което е в сила в Обединеното кралство, частта от корпоративния данък, който местно дружество не трябва да плаща авансово в съответствие с такава схема, когато плаща дивиденди на своето дружество майка, по принцип, се плаща, когато стане дължимо задължението на първото дружество за корпоративен данък (вж. Решение *Metallgesellschaft* и други, точка 53).

89. В случая на дружества, които, тъй като техните седалища са извън Обединеното кралство, не са длъжни да платят АСТ, когато плащат дивиденди на местно дружество, ясно е, че те също така дължат корпоративен данък в държавата, за която те са местни.

90. В подобен случай, обстоятелството, че от едно чуждестранно дружество не се изисква да плати АСТ при плащането на дивиденди на местно дружество, не се допуска позоваване, за да се откаже на това дружество възможността да намали сумата на АСТ, която то е длъжно да плати при последващо разпределение чрез дивидент. Причината, поради която такова чуждестранно дружество не дължи АСТ, е, че то дължи корпоративен данък не в Обединеното кралство, а в държавата, за която то е местно. От едно дружество не може да се изисква да плаща авансово данък, какъвто то никога не дължи (вж., по-специално, Решение Metallgesellschaft и други, точки 55 и 56).

91. Тъй като както местни дружества, разпределящи дивиденди на други местни дружества, така и чуждестранни дружества, извършващи подобно разпределение, подлежат, в държавата, за която не са местни, на облагане с корпоративен данък, една национална мярка, която е предназначена да избегне поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба само по отношение на дружества, които получават дивиденди от други местни дружества, докато излага дружества, които получават дивиденди от чуждестранни дружества, на вреди с оглед на паричния поток, не може да се оправдае от релевантна разлика в положението на тези дружества.

92. Не може да се твърди, както поддържа правителството на Обединеното кралство, че подобна разлика в третирането, всъщност не съществува, доколкото едно дружество, което е местно извън Обединеното кралство, което е извършило разпределение чрез дивидент, без да отговаря за АСТ, не е в положение да разпредели по-големи суми на своите акционери. Този аргумент пренебрегва обстоятелството, че подобно дружество също така дължи, в държавата за която то е местно, корпоративен данък в съответствие с правилата и по ставките, които са приложими в тази държава.

93. Също така разликата в третирането не може да бъде оправдана от необходимостта да се запази съгласуваността на данъчната система, която действаща в Обединеното кралство въз основата на една пряка връзка между предоставеното данъчно предимство, именно данъчният кредит, предоставен на местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество, и съответното данъчно задължение, именно АСТ, платен от последното, когато то извършва разпределението. Необходимостта от подобна пряка връзка трябва всъщност да доведе до същото данъчно преимущество, каквото се предоставя на дружества, които получават дивиденди от чуждестранни дружества, тъй като тези дружества също така са длъжни да платят корпоративен данък върху разпределената печалба в държавата, в която те са местни.

94. Следователно член 43 ЕО не допуска национална мярка, която позволява местно дружество, което е получило дивиденди от друго местно дружество, да приспадне сумата на АСТ, платен от последното дружество, от сумата на АСТ, която дължи първото дружество, докато местно дружество, което е получило дивиденди от чуждестранно дружество, няма правото да направи подобно приспадане по отношение на корпоративния данък, който последното упоменато дружество е длъжно да плати в държавата, за която то е местно.

95. Тъй като е възможно спорът пред националния съд също така да засяга местни дружества, които са получили дивиденди по отношение на собственост, която не им предоставя окончателно въздействие върху решенията на дружеството, извършващо разпределението, и не им позволява да определят неговата дейност, тази мярка трябва

също така да се разгледа с оглед на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

96. В това отношение следва да се отбележи, че местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход, се третират различно, доколкото те понасят вреди с оглед на паричния поток, която не се оправдава от релевантна разлика в тяхното положение.

97. Подобна разлика в третирането има за последица обезсърчаване на местни за Обединеното кралство дружества да инвестират своя капитал в дружество, установено в друга държава-членка, и също така има ограничително действие по отношение на дружества, установени в други държави-членки, тъй като то съставлява пречка от тяхна страна към набирането на капитал в Обединеното кралство.

98. Тъй като съображенията, на които се позовава правителството на Обединеното кралство, за да оправдае тази пречка пред свободното движение на капитали, са същите като тези, които вече бяха отхвърлени при разглеждането на националната мярка, която е предмет на главното производство от гледна точка на свободата на установяване, трябва да се поддържа, че член 56 ЕО трябва да се тълкува със значението, че той също изключва подобна мярка.

Директива 90/435

99. Според ишците по главното производство, националните данъчни правила, указани във втория въпрос на запитването също така противоречат на член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435.

100. Те поддържат, първо, че е налице нарушение на член 4, параграф 1 от Директивата поради това, че за разлика от едно местно дружество майка, което получава дивиденди с национален произход, едно местно дружество майка, което получава дивиденди с чуждестранен произход, е задължено, когато извършва разпределение на своите акционери, изцяло да заплати АСТ и няма право на никакво облекчение в тази връзка по отношение на чуждестранен корпоративен данък, платен от дъщерното дружество върху разпределената печалба.

101. Второ, АСТ, дължим върху дивиденди с чуждестранен произход, съставлява данък, удържан при източника, забранен от член 6 от Директива 90/435, и също така не се позволява в съответствие с член 7 от тази директива.

102. В това отношение следва да се отбележи, че по силата на член 4, параграф 1 от Директива 90/435, държава-членка, която не е освободила печалбата, получена от едно местно дружество майка от негово дъщерно дружество, което е местно в друга държава-членка, трябва да разреши на това дружество майка да приспадне от сумата на дължимия данък частта от данъка, платен от дъщерното дружество, която се отнася до тази печалба и, в приложимите случаи, сумата на данъка, удържан при източника, наложен от държава-членка, в която е местното дъщерното дружество, до размера на сумата на съответстващия национален данък.

103. Както изглежда по-специално от третото съображение в нейния преамбюл, целта на тази Директива е, чрез въвеждането на обща система за данъчно облагане, да се

премахне всякаква пречка пред сътрудничеството между дружества от различни държави-членки при сравнение със сътрудничеството между дружества от една и съща държава-членка и по този начин да се улесни групирането на дружества на нивото на Общността (Решенията по съединени дела C-283/94, C-291/94 и C-292/94 Denkavit и други от 17 октомври 1996 г., Recueil, стр. I-5063, точка 22, и дело C-294/99 Athinaiki Zithorïia от 4 октомври 2001 г., Recueil, стр. I-6797, точка 25).

104. По отношение на задължението, наложено върху държавите-членки в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 90/435 да компенсират данъка, отчетен от едно чуждестранно дъщерно дружество в държавата-членка, за която то е местно, срещу данъка, дължим от едно местно дружество майка върху разпределената печалба, предметът на тази разпоредба, който е да се възпрепятства налагането на поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба, може да бъде постигнат само ако данъчната система на първата държава-членка гарантира на засегнатото дружество майка, че платеният в чужбина данък от неговото чуждестранно дъщерно дружество върху неговата разпределена печалба, ще бъде напълно компенсиран срещу сумата, дължима чрез корпоративен данък в тази държава-членка.

105. Въпреки това, противно на твърдяното от ищите по главното производство, тази разпоредба не задължава държава-членка да притежава система за авансово плащане на корпоративен данък, който се дължи от местно дружество майка, когато то от своя страна плаща дивиденди, получени от чуждестранно дъщерно дружество, за да се гарантира, че сумата, която се дължи авансово, във всеки случай, се определя чрез позоваване на корпоративния данък, платен от дъщерното дружество в държавата, в която то е местно.

106. Също така следва да се отбележи, че, противно на твърдяното от ищите по главното производство, разглежданите национални мерки не попадат в обхвата на забраната, наложена от член 6 от Директива 90/435 върху държави-членки, налагащи всякакъв вид данък, удържан при източника, върху печалбата, която едно местно дружество майка получава от своето чуждестранно дъщерно дружество.

107. В това отношение следва да се отбележи, че за целите на тази директива, изразът „данък, удържан при източника” не се ограничава спрямо определени специфични видове национални данъци и че категоризирането на един данък, мито или налог трябва да се определя от Съда, в съответствие с правото на Общността, според обективните характеристики, чрез които той се налага, независимо от неговата класификация в съответствие с националното право (вж., *inter alia*, Решенията по дело Athinaiki Zythorïia, точки 26 и 27, и дело C-58/01 Océ Van der Grinten от 25 септември 2003 г., Recueil, стр. I-9809, точка 46).

108. По отношение на забраната, предвидена от член 5 от Директива 90/435 върху държави-членки, налагащи данък, удържан при източника, върху печалба, разпределена от местното дъщерно дружество на неговото дружество майка, когато това дружество майка е местно в друга държава-членка, Съдът вече поддържа, че всеки данък върху дохода, получен в държавата, в която са разпределени дивидентите, е данък, удържан при източника, върху разпределената печалба, когато облагаемото събитие за данъка е плащането на дивиденди или на всеки друг доход от дялове, облагаемата сума е доходът от тези дялове и данъчнозадълженото лице е собственикът на дяловете (Решенията по

дело C-375/98 Epson Europe от 8 юни 2000 г., Recueil, стр. I-4243, точка 23; Athinaiki Zithopīa, точки 28 и 29; и дело Océ Van der Grinten, точка 47).

109. На израза „данък, удържан при източника” трябва да се придаде подобно тълкуване за целите на член 6 от Директива 90/435. По този начин е налице „данък, удържан при източника” за целите на този член в случая на всеки данък върху дохода, получен от дружество майка от дъщерно дружество, установено в друга държава-членка, облагаемото събитие съставлява плащането на дивиденди или на всеки друг доход от дялове, когато данъчно облагаемата сума е доходът от тези дялове и данъчнозадълженото лице е собственикът на тези дялове.

110. Както посочва правителството на Обединеното кралство, местното дружество е задължено да отчете АСТ, когато плаща дивиденди на своите акционери. Данъчно облагаемото събитие за АСТ, който трябва да плати дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, следователно не е получаването на тези дивиденди, а плащането на тези дивиденди на неговите акционери.

111. Следователно АСТ, който дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход трябва да плати върху последващо разпределение чрез дивидент не попада в обхвата на забраната за налагането на данък, удържан при източника, предвидена в съответствие с член 6 от Директива 90/435.

112. Следователно отговорът на втория въпрос трябва да бъде, че членове 43 и 56 ЕО не допускат законодателство на държава-членка, което позволява местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество, да приспадне от сумата, която първото дружество дължи като авансов корпоративен данък, сумата на този данък, платен от последното дружество, докато никакво подобно приспадане не се позволява в случая на местно дружество, което получава дивиденди от чуждестранно дружество по отношение на съответстващия данък върху разпределената печалба, платен от последното дружество в държавата, за която то е местно.

По третия въпрос

113. Чрез третия въпрос, националният съд по същество пита дали членове 43 и 56 ЕО или член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435 трябва да се тълкуват със значението и, че те не допускат законодателство като разглежданото по главното производство:

– което предвижда, че всяко облекчение, предоставено на местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход по отношение на данък, платен в чужбина, трябва да намали сумата на корпоративния данък, срещу която то може да компенсира дължимия АСТ, и

– което не допуска местно дружество да предостави сумата на платения АСТ, който не може да се компенсира срещу корпоративния данък, дължим за текущия счетоводен период или за предишни или последващи отчетни периоди, на чуждестранни дъщерни дружества, за да могат те да го компенсират срещу дължимия от тях корпоративен данък.

114. Въпросът очертава няколко трудности, с които се сблъсква местно дружество с чуждестранно дъщерни дружества и/или което получава дивиденди с чуждестранен произход по отношение на компенсирането срещу сумата на корпоративен данък, който то дължи, от сумата на АСТ, за която е задължено да отчете това местно дружество, когато плаща дивиденди на своите акционери.

115. По отношение на втората част на въпроса, в началото следва да се отбележи, че аргументите, представени пред Съда, са ограничени до невъзможността на местно дружество да преотстъпи надвнесен АСТ на чуждестранни дъщерни дружества, за да могат те да го компенсират срещу корпоративния данък, който те дължат в Обединеното кралство по отношение на дейности, осъществени в тази държава-членка.

116. Поради съображенията, посочени в точки 76 - 78 от настоящото решение, за да се отговори на въпроса, необходимо е първо да се разгледа това дали законодателството, разглеждано по главното производство, противоречи на разпоредбите на Договора.

117. Трябва да се поддържа, че е възможно националните мерки, които образуват предмета на третия въпрос, да попаднат в обхвата както на член 43 ЕО относно свободата на установяване, така и на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали. По отношение на облекченията, предоставени на местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход по отношение на платен чуждестранен данък, разглеждането на националното законодателство, разглеждано по главното производство в контекста на отговора на първия въпрос, показва, че предоставените облекчения варират според обхвата на собствеността на тези дружества.

118. По отношение на втория аспект на разглежданото национално законодателство, упоменат в третия въпрос, тъй като той се отнася само до групи дружества, той попада по-скоро в обхвата на член 43 ЕО, а не в този на член 56 ЕО.

119. Според ищците по главното производство, разглежданото законодателство противоречи на членове 43 и 56 ЕО, доколкото то ограничава възможността на дружество, което притежава чуждестранни доходи и/или което принадлежи към група, която включва чуждестранни дружества, да получи облекчение относно надвнесен АСТ по отношение на сумата на корпоративния данък, която то дължи в Обединеното кралство. Това законодателство поражда очевидни различия в третирането с оглед на компенсирането и преотстъпването на АСТ, във вреда на местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход и/или които имат чуждестранни дъщерни дружества. Тези разлики не са нито уместни, нито необходими по отношение на целта за недопускане на икономическото двойно данъчно облагане на дивиденди, които са били предмет на разпределение.

120. Трябва да се поддържа, че всяко облекчение за корпоративен данък, дължим от местно дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход по отношение на чуждестранен данък – независимо дали този данък, удържан при източника, наложен върху тези дивиденди авансово или корпоративен данък, платен от чуждестранното дружество върху основната печалба – по необходимост намалява сумата, която дължи местното дружество по отношение на корпоративен данък, срещу която това местно дружество може да компенсира платения АСТ при последващо разпределение чрез дивидент на неговите акционери.

121. По отношение на АСТ, което дружество, което получава дивиденди от чуждестранно дружество се изисква да плати при извършването на разпределение на неговите акционери, ясно е от предходното, че, на всяка основа, членове 43 и 56 ЕО не допускат всяка дискриминация между дружества, които получават дивиденди с национален произход и тези, които получават дивиденди с чуждестранен произход по времето, когато се налага АСТ (вж. точка 112 от настоящото решение).

122. Вярно е, че остава възможността, дори когато не съществува подобна дискриминация, едно дружество, което получава големи дивиденди с чуждестранен произход, да трябва да плати сума на АСТ, който превишава задължението за корпоративен данък и което може по този начин да породи надвнесен АСТ. Обаче, подобна ситуация би била пряка последица от приложението на национално правило, което е предназначено да възпрепятства или да намали данъчното облагане върху печалба, разпределена под формата на дивиденди.

123. В случая на механизъм, приет за да се възпрепятства или да се намали налагането на поредица от данъчно облагане върху разпределената печалба, подобно правило не може да се разглежда като противоречащо на разпоредбите на Договора относно свободите на движение, освен ако то третира дивиденди от чуждестранни дружества по-неблагоприятно, отколкото тези, платени от местни дружества, когато ситуацията са обективно съпоставими и разликата в третирането не се оправдава от първостепенни съображения във връзка с общия интерес.

124. Документите пред Съда не показват, че обстоятелството, че за дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход, предоставеното облекчение по отношение на данък, платен в чужбина, отива за намаляване на сумата на корпоративния данък, дължим в Обединеното кралство, съставлява по-неблагоприятно третиране на тези дивиденди, съпоставени с дивиденди с национален произход. Както твърди правителството на Обединеното кралство, подобен надвнесен АСТ също така може да възникне в случая на дружество, което получава дивиденди с национален произход при всеки случай, когато сумата на АСТ, която то е платило е по-голяма, отколкото неговото задължение по корпоративен данък, по-специално когато подобно дружество има право на освобождаване или облекчение, което води да намаляване на неговото задължение по корпоративен данък.

125. Обстоятелството, че едно дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, което има право на облекчение за чуждестранен данък, трябва да понесе намаление по отношение на сумата на корпоративен данък, срещу която може да се компенсира надвнесен АСТ, би причинило дискриминация между подобно дружество и дружество, което получава дивиденди с национален произход, само когато първото дружество, в действителност няма същата възможност като последното да компенсира надвнесен АСТ срещу сумата на корпоративния данък, която то дължи.

126. Описанието от националния съд на законодателството, разглеждано по главното производство, не показва в тази връзка, че местно дружество, което получава дивиденди с чуждестранен произход, се третира различно от едно дружество, което получава дивиденди с национален произход.

127. Следователно, разпоредбите на Договора относно свободата на установяване допускат една национална мярка, която предвижда, че всяко облекчение по отношение

на данък, платен в чужбина, предоставено на местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход, ще намали сумата на корпоративния данък, срещу която то може да компенсира АСТ.

128. Тъй като подобна мярка не дискриминира дружествата, които получават дивиденди с чуждестранен произход, постигнатото в предходния параграф заключение също така се прилага спрямо разпоредбите на Договора относно свободното движение на капитали.

129. По отношение на втория аспект от националното законодателство, упоменат в третия въпрос, трябва да се отбележи, че както посочва националният съд, ако местно дружество може да преотстъпи сумата на АСТ, която то не е могло да компенсира срещу сумата на корпоративния данък, дължима за текущия счетоводен период или за предходни или последващи отчетни периоди на своите местни дъщерни дружества, което тогава могат да я компенсира срещу сумата на корпоративния данък, която дължат, обратното, не е възможно подобно дружество да преотстъпи подобен надвнесен АСТ на чуждестранни дружества в същата група, за да им помогне да я компенсира срещу корпоративния данък, който те дължат в Обединеното кралство.

130. Според правителството на Обединеното кралство, местно дружество не може да се позове на обстоятелството, че неговите чуждестранни дъщерни дружества, не могат да компенсират надвнесен АСТ срещу корпоративния данък, който те дължат, тъй като самото местно дружество като последица не е поставено в неблагоприятно положение.

131. Трябва, обаче, да се поддържа, че разпоредбите относно свободата на установяване не допускат една държава-членка да възпрепятства установяването в друга държава-членка на някой от нейните граждани или на дружество, регистрирано в съответствие с нейното законодателство (вж., *inter alia*, Решенията по дело C-264/96 ICI от 16 юли 1998 г., Recueil, стр. I-4695, точка 21; дело Marks & Spencer, точка 31; и дело Cadbury Schweppes и Cadbury Schweppes Overseas, точка 42).

132. Възможността в съответствие с разглежданото национално законодателство една група дружества да преотстъпи определена сума от данъка, която едно групово дружество не може да компенсира срещу корпоративния данък, който тя дължи в Обединеното кралство на друго групово дружество, така че последното може да компенсира тази сума срещу своето задължение за корпоративен данък в тази държава-членка, съставлява данъчно предимство за засегнатите дружества. Обстоятелството, че чуждестранните дружества в групата нямат правото на същото предимство би могло да затрудни упражняването от страна на тази местна група дружества на тяхната свобода на установяване, като ги обезсърчи да създават дъщерни дружества в други държави-членки (вж., по-специално, по отношение на групови облекчение за загуби, понесени от чуждестранни дъщерни дружества, Решението по дело Marks & Spencer, точки 32 и 33).

133. Както твърдят ищите по главното производство и Комисията на Европейските общности, обстоятелството, че местно дружество не може да преотстъпи надвнесен АСТ на чуждестранни дъщерни дружества, които дължат корпоративен данък в Обединеното кралство, по този начин съставлява ограничение на свободата на установяване. Нито актът за преpraщането, нито коментарите на правителството на Обединеното кралство,

не разкриват никаква легитимна цел, която да бъде в съответствие с Договора и която да може да оправдае подобно ограничение.

134. От упоменатото по-горе следва, че член 43 ЕО изключва национална мярка, която не позволява местно дружество да предаде надвнесен АСТ на свои чуждестранни дъщерни дружества, независимо че последните дължат корпоративен данък в засегнатата държава-членка.

135. Накрая, ищите по главното производство поддържат, че, доколкото тези разпоредби на националното законодателство водят до това едно местно дружество майка да понесе задължение да плати надвнесен АСТ, те също така противоречат на член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435.

136. Както се поддържа в точки 106-111 от настоящото решение, релевантните аспекти на националното законодателство, разглеждано по главното производство, не попадат в обхвата на член 6 от тази директива.

137. По отношение на член 4, параграф 1 от Директива 90/435, достатъчно е да се поддържа, че, докато тази разпоредба задължава една държава-членка да гарантира на дружество майка, което получава дивиденди от дъщерно дружество, установено в друга държава-членка, че чуждестранният данък, платен от неговото дъщерно дружество върху разпределената печалба, ще бъде напълно компенсирал срещу сумата на корпоративния данък, който дължи дружеството майка в първата държава-членка (вж. точка 104 от настоящото решение), тя не налага никакво задължение спрямо тази държава да гарантира в подобен случай, че предоставеното на това дружество майка облекчение по отношение на чуждестранния данък, няма да намали сумата, срещу която то може да компенсира частта от авансовия корпоративен данък, платен върху разпределение чрез дивидент на неговите акционери, или да допуска това дружество майка да преотстъпи сумата на този платен авансов корпоративен данък, която то не може да компенсира срещу неговото данъчно задължение на чуждестранно дъщерни дружества, които дължат корпоративен данък в тази държава.

138. Следователно отговорът на третия въпрос трябва да бъде, че членове 43 и 56 ЕО допускат законодателство на една държава-членка, което предвижда, че всяко облекчение за данък, платен в чужбина, предоставено на местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход, трябва да намали сумата на корпоративния данък, срещу която това дружество може да компенсира авансов корпоративен данък.

139. Член 43 ЕО не допуска законодателство на една държава-членка, което допуска местно дружество да преотстъпи на местни дъщерни дружества сумата на платен авансов корпоративен данък, който не може да се компенсира срещу задължението на това дружество за корпоративен данък за текущия счетоводен период или предходни или последващи отчетни периоди, така че тези дъщерни дружества могат да го компенсира срещу тяхното задължение за корпоративен данък, но не позволява на местно дружество да преотстъпи подобна сума на чуждестранни дъщерни дружества, когато последните са данъчно задължени в тази държава-членка, върху печалбата, която те са направили там.

По четвъртия въпрос

140. Чрез четвъртия въпрос, националният съд пита по същество дали членове 43 и 56 ЕО, заедно с член 4, параграф 1 и член 6 от Директива 90/435, не допускат национално законодателство, подобно на законодателството, разглеждано по главното производство, което, като допуска местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход, да изберат да възстановят АСТ, отчетен при едно последващо разпределение на собствените им акционери, първо, задължава тези дружества да платят АСТ и да го получат обратно впоследствие и, второ, не предвижда никакъв данъчен кредит на техните акционери, докато тези акционери биха получили подобен данъчен кредит, ако местните дружества бяха извършили разпределение, основано на дивиденди с национален произход.

141. Прилагането на разпоредбите на Директива 90/435 спрямо въпроса, повдигнат от националният съд, може да се изключи от самото начало. Първо, както беше заявено в точка 137 от настоящото решение, член 4, параграф 1 от директивата не предвижда правила относно начина, по който трябва да се наложи задължението за плащане на авансов корпоративен данък. Като предвижда правила, предназначени да възпрепятстват налагането на поредица от данъчно облагане върху печалба, разпределена от едно местно дружество майка на чуждестранно дъщерно дружество, тази разпоредба не се прилага, когато засегнатите акционери са физически лица. Второ, трябва да се напомни, че АСТ не е данък, удържан при източника, за целите на член 6 от директивата (вж. точка 111 от настоящото решение).

142. По отношение на разпоредбите на Договора относно свободите на движение, тъй като разглежданото законодателство се прилага по отношение на плащания на дивиденди на местни дружества независимо от размера на тяхната собственост, то би могло да попадне в обхвата както на член 43 ЕО относно свободата на установяване, така и на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

143. Като имат предвид обстоятелствата по главното производство (вж. точка 37 от настоящото решение), въпросното законодателство в това производство, следва да се разгледа на първо място от перспективата на член 43 ЕО.

144. Както посочва генералният адвокат в точка 94 от неговото заключение, националният съд, чрез този въпрос, иска от Съда да се произнесе по законосъобразността на режима FID, въведен в действие в Обединеното кралство от 1 юли 1994 г. Този режим позволява на местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход, да получат възстановяване на сумата на надвнесен АСТ, с други думи сумата на АСТ, която не може да се компенсира срещу сумата, която се дължи чрез корпоративен данък.

145. Въпреки всичко, трябва да се поддържа, че данъчното третиране на местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход и избират режима FID остава по-неблагоприятно в две отношения, отколкото това, което са прилага спрямо местни дружества, които получават дивиденди с национален произход.

146. По отношение, на първо място, на възможността за възстановяване на надвнесен АСТ, актът за препращането показва, че докато АСТ трябва да се отчете в срок от 14 дни от тримесечието, в което засегнатото дружество плаща дивиденди на своите акционери, надвнесеният АСТ се възстановява само когато стане дължим корпоративен данък, с други думи, девет месеца след края на отчетния период. В зависимост от това кога

дружеството е платило дивидентите, то трябва да чака между 8 ½ месеца и 17 ½ месеца, за да получи възстановяване на отчетения АСТ.

147. Следователно, както твърдят ищите по главното производство, местни дружества, които избират да бъдат данъчно обложени в съответствие с подобен режим поради това, че са получили дивиденти с чуждестранен произход, са изложени на вреда с оглед на паричния поток, която не произтича в случая на местни дружества, които получават дивиденти с национален произход. Във втория случай, тъй като местното дружество, извършващо разпределението, вече е отчетело АСТ върху разпределената печалба, на местното дружество, което получава разпределението, се предоставя данъчен кредит, като така се позволява на това да плати еквивалентна сума чрез дивиденти на своите акционери, без да е нужно да отчете АСТ.

148. На второ място, акционер, който получава плащане на дивиденти от местно дружество, чийто произход е в дивиденти с чуждестранен произход, третиран като FID, няма правото на данъчен кредит, а се третира като получило доход, който е бил данъчно обложен по по-ниска ставка за въпросната данъчна година. При липсата на данъчен кредит, подобен акционер няма правото на никакво възстановяване, ако той не е задължен за данък върху доходите или когато дължимият данък върху доходите е по-нисък отколкото данъка върху дивидента по по-ниска ставка.

149. Както твърдят ищите по главното производство, това означава, че дружество, което е избрало да бъде данъчно обложено в съответствие с режима FID трябва да увеличи сумата на своето разпределение, ако би искало да гарантира на своите акционери възвръщаемост, еквивалентна на тази, която би била постигната от плащане на дивиденти с национален произход.

150. Правителството на Обединеното кралство твърди, че подобна разлика в третирането не обхваща никакво ограничение върху свободата на установяване.

151. По отношение на задължението на едно дружество, което е избрало да бъде данъчно обложено в съответствие с режима FID и да отчете АСТ в изчакване на последващо възстановяване, правителството на Обединеното кралство повтаря своето твърдение, че положението на дружество, което получава дивиденти с чуждестранен произход, не е съпоставимо с това на дружество, което получава дивиденти с национален произход, поради това, че задължението на първото дружество да отчете АСТ при последващото плащане на дивиденти се обяснява чрез обстоятелството, че, за разлика от последното, то получава дивиденти, върху които не е бил платен АСТ. Ако, в този различен контекст, дружество, което получава дивиденти с чуждестранен произход, което избере да бъде данъчно обложено в съответствие с режима FID има правото на възстановяване на отчетения АСТ, подобно третиране не може да съставлява дискриминация по никакъв начин.

152. Освен това, както се поддържа в точки 87 - 91 от настоящото решение, тъй като печалба, разпределена от дружеството, се облага с корпоративен данък в държавата-членка, за която дружеството е местно, когато система за авансово плащане на корпоративен данък, която се прилага спрямо дружеството, което получава дивидентите, определя дължимата сума като се има предвид данъка върху разпределената печалба, платен от местно разпределително дружество, но не и данъка, платен в чужбина, от чуждестранно разпределящо дружество, подобна система третира дружеството, което

получава дивиденди с чуждестранен произход, по-неблагоприятно, отколкото дружеството, което получава дивиденди с национален произход, дори ако положението на първото е съпоставимо с това на второто.

153. При все че е вярно, че положението на първото дружество се подобрява поради обстоятелството, че данъкът, платен авансово, който не може да се компенсира срещу сумата, дължима по отношение на корпоративен данък, може да бъде възстановен, подобно дружество остава в по-неблагоприятно положение отколкото дружество, което получава дивиденди с национален произход, тъй като то понася вреда с оглед на паричния поток.

154. Подобно различно третиране, което превръща придобиването на собственост в чуждестранно дружество по-малко привлекателно, отколкото собственост в местно дружество, съставлява, при липсата на обективно оправдание, пречка пред свободата на установяване.

155. Противно на твърдяното от правителството на Обединеното кралство, вреда с оглед на паричния поток, спрямо която са изложени дружества, които са избрали да бъдат данъчно обложени в съответствие с режима FID, не може да се оправдае чрез практически трудности във връзка с обстоятелството, че при оценяването на данъка, дължим върху дивидента, вземането предвид от страна на държава-членка на всички данъци, които е било възможно да са наложени върху разпределената печалба, независимо дали в тази държава или в чужбина, изисква известно време.

156. Вярно е, че трябва да се предостави известно време на една държава-членка, за да има предвид, когато определя окончателно дължимата сума чрез корпоративен данък, за всички данъци, с които вече е била обложена разпределената печалба. Освен това, това не може да оправдае положение, при което, в случая на дивиденди с национален произход, една държава-членка решава да вземе предвид, при определяне на сумата, дължима по отношение на АСТ от дружество, изплащащо дивиденди, частта от АСТ, платен от местно дружество, от която самото дружество, извършващо разпределението, е получило дивиденди – по времето, когато сумата, за която това друго местно дружество в крайна сметка би дължало корпоративен данък, все още не би могла да се определи – когато, в случая на дивиденди с чуждестранен произход, тази държава определя дължимата сума чрез АСТ без местното дружество, което плаща дивиденди на своите акционери, да има някаква възможност да компенсира събраният данък върху печалбата, която му е била разпределена от чуждестранно дружество, срещу тази сума.

157. Ако случаят беше такъв, че поради практически съображения, данъкът, платен върху разпределената печалба, би могъл да се вземе предвид в съответствие със система за авансово плащане на корпоративен данък само за дивиденди с национален произход, засегнатата държава-членка би трябвало да измени част от своята система за данъчно облагане на местни дружества, за да премахне подобно различно третиране.

158. По отношение на обстоятелството, че акционерите нямат правото на данъчен кредит в съответствие с режима FID, правителството на Обединеното кралство твърди, че подобен данъчен кредит се предоставя на акционер, който получава разпределение, само когато съществува икономическо двойно данъчно облагане на разпределената печалба, което трябва да бъде възпрепятствано или смекчено. Това не се прилага спрямо режима FID, доколкото, първо, не е бил отчетен АСТ върху дивидентите с чуждестранен

произход и, второ, АСТ, който местното дружество, което получава тези дивиденди, трябва да отчете при извършване на разпределение на своите акционери, впоследствие е възстановен.

159. Обаче, това твърдение се основава на същото невярно предположение, че опасността от икономическо двойно данъчно облагане се поражда само в случая на дивиденди, платени от местно дружество, задължено да отчете АСТ върху разпределени от него дивиденди, докато реалното положение е, че подобна опасност също така съществува в случая на дивиденди, платени от чуждестранно дружество, чиято печалба също така се облага с корпоративен данък в държавата, за която то е местно, по ставките и според правилата, които се прилагат в нея.

160. Поради същото съображение правителството на Обединеното кралство не може да твърди, че дивидентите, получени от чуждестранно дружество, не са по-неблагоприятно третираны като твърди, че тъй като подобно дружество не е задължено да отчете АСТ, то може да плати по-високи дивиденди на своите акционери.

161. Също така е необходимо да се отхвърли твърдението, че разликата в третирането, на което са подложени дивиденди с чуждестранен произход, платени в съответствие с режима FID, не съставлява ограничение върху свободата на установяване, тъй като тази схема има чисто факултативен характер.

162. Както посочват ищите по главното производство, обстоятелството, че една национална схема, която ограничава свободите на движение, е факултативна, не означава, че тя не е в съответствие с правото на Общността.

163. Накрая, по отношение на твърдението на правителството на Обединеното кралство, че разглежданите ограничения са оправдани от необходимостта да се запази съгласуваността на данъчната система на Обединеното кралство, трябва да се поддържа, че това твърдение се основава на същото обосноваване, което вече беше отхвърлено при разглеждането на втория въпрос (вж. точка 93 от настоящото решение).

164. Следователно член 43 ЕО не допуска един режим, който има характеристиките на режима FID, описан от националния съд във четвъртия въпрос.

165. Дотолкова, доколкото според националният съд, този въпрос също се отнася до дружества, установени в държави, които не са членки, които следователно, не попадат в обхвата на член 43 ЕО относно свободата на установяване, и поради съображението, посочено в точка 38 от настоящото решение, се поражда въпросът дали национални мерки подобни на разглежданите по главното производство също така противоречат на член 56 ЕО относно свободното движение на капитали.

166. В тази връзка, следва да се подчертае, че разликата в третирането, на което са подложени дивиденди с чуждестранен произход, когато те са получени от местно дружество, което е избрало да бъде данъчно обложено в съответствие с режима FID (вж. точки 145 - 149 от настоящото решение), има за последица да обезсърчи подобно дружество да инвестира своя капитал в дружество, установено в друга държава и също така има ограничителен ефект върху дружества, установени в други държави, поради това, че то съставлява пречка пред набирането от тяхна страна на капитал в Обединеното кралство.

167. За да бъде подобна разлика в третирането в съответствие с разпоредбите на Договора относно свободното движение на капитали, трябва да се отнася до ситуации, които не са обективно съпоставими или да се оправдава от първостепенно съображение във връзка с общия интерес.

168. Тъй като правителството на Обединеното кралство се позовава в тази връзка на същите аргументи като тези, направени във връзка с анализа на член 43 ЕО, достатъчно е да се посочи, че поради съображенията, посочени в точки 150 - 163 от настоящото решение, това различно третиране се отнася до ситуации, които са обективно съпоставими и съставлява ограничение върху свободното движение на капитали, за което не се предоставя оправдаване.

169. Единственото твърдение, което изрично се повдига от това правителство по отношение на свободното движение на капитали се основава на обстоятелството, че, когато дружествата, извършващи разпределение, са установени в държави, които не са членки, би било по-трудно да се определи данъка, платен от тези дружества в държавата, за която те са местни, отколкото в контекста на Общността.

170. Вярно е, че, поради степента на правна интеграция, която е налице между държавите-членки на Съюза, по-специално поради присъствието на Законодателството на Общността, което цели да гарантира сътрудничеството между националните данъчни власти, такова като Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 г. относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите-членки в областта на прякото данъчно облагане (ОВ 1977 г. L 336, стр. 15), данъчното облагане от страна на една държава-членка на икономически дейности, които имат презгранични аспекти, които се осъществяват в рамките на Общността, не винаги е съпоставимо с това на икономическите дейности, които обхващат отношенията между държави-членки и държави, които не са членки.

171. Освен това, както посочва генералният адвокат в точка 121 от неговото заключение, възможно е една държава-членка да може да демонстрира, че едно ограничение спрямо движенията на капитали до или от държави, които не са членки се оправдава поради определени обстоятелства, когато това съображение не би съставлявало валидно оправдание за ограничаване на движенията на капитали между държавите-членки.

172. Освен това, правителството на Обединеното кралство, по отношение на разглежданото национално законодателство, се позовава на затрудненията, произтичащи от проверката на платения в чужбина данък, само за да обясни периода от време между времето, когато се отчита АСТ и времето, когато той е възстановен. Както се поддържа в точка 156 от настоящото решение, това не е съображение, оправдаващо законодателство, което напълно отказва да допусне възможността местно дружество, което получава плащане на дивиденди с чуждестранен произход, да компенсира наложеният в чужбина върху разпределената печалба данък срещу сумата, дължима по отношение на авансов корпоративен данък, докато за дивиденди с национален произход тази сума автоматично се приспада от платения, макар и авансово, данък от местно дружество, извършващо разпределение.

173. Следователно отговорът на четвъртия въпрос трябва да бъде, че членове 43 и 56 ЕО не допускат законодателството на държава-членка, което, като освобождава от

авансов корпоративен данък местни дружества, плащащи дивиденди на техните акционери, които са с произход от дивиденди с национален произход, получени от тях, позволява на местни дружества, разпределящи дивиденди на техните акционери, които са с произход от дивиденди с чуждестранен произход, получени от тях, да изберат да бъдат данъчно обложени в съответствие с режим, който им позволява да възстановят платеният авансов корпоративен данък, но, първо, задължава тези дружества да платят този авансов корпоративен данък и впоследствие да искат възстановяване и, второ, не предвижда данъчен кредит за техните акционери, докато тези акционери биха получили подобен данъчен кредит в случая на разпределение, извършено от местно дружество, които са с произход от дивиденди с национален произход.

По петия въпрос

174. Чрез петия въпрос, националният съд пита по същество дали, като се има предвид обстоятелството, че националните мерки, указани във първи и втори въпрос, са приети преди 31 декември 1993 г., мерките, указани във четвърти въпрос, които са приети след тази дата, но които изменят тези национални мерки, до степента, в която те също така съставляват ограничение върху движенията на капитали, забранено по принцип от член 56 ЕО, са разрешени като ограничения, които действат на 31 декември 1993 г., за целите на член 57, параграф 1 ЕО.

175. Член 57, параграф 1 ЕО посочва, че член 56 ЕО не трябва да накърнява прилагането спрямо държави, които не са членки на ограничения, които действат на 31 декември 1993 г. в съответствие с националното или правото на Общността, приети по отношение на движението на капитал до или от държави, които не са членки, обхващащи преки инвестиции, включително инвестиции в недвижима собственост, установяване, предоставянето на финансови услуги или допускането на ценни книжа до капиталовите пазари.

176. Следователно, е необходимо да се определи дали националните мерки, указани във четвърти въпрос, попадат в обхвата на член 57, параграф 1 ЕО, като съставляващи ограничения върху движението на капитал, обхващащи преки инвестиции, включително инвестиции в недвижима собственост, установяване, предоставянето на финансови услуги или допускането на ценни книжа до капиталовите пазари.

177. По отношение, по-специално, на понятието за „преки инвестиции”, трябва да се посочи, че това не се дефинира от Договора.

178. Освен това, това понятие е било дефинирано в правото на Общността в номенклатурата на движенията на капитали, посочена в Приложение I към Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 г. за изпълнението на член 67 от Договора (член, отменен с Договора от Амстердам) (ОВ 1988 г. L 178, стр. 5), която установява 13 категории на движения на капитали.

179. Установена съдебна практика е, че доколкото член 56 ЕО съществено възпроизвежда съдържанието на член 1 от Директива 88/361, и дори ако последната е приета въз основа на член 69 и член 70, параграф 1 от Договора за ЕИО (членове 67 - 73 от Договора за ЕИО както са изменени с членове 73б - 73ж от Договора за ЕО, сега членове 56 - 60 ЕО), тази номенклатура запазва същата индикативна стойност за целите на определянето на термина „движение на капитал”, както преди влизането Ж в сила,

при условията на квалификацията, която се съдържа във въведението на номенклатурата, че посоченият в нея списък не е изчерпателен (вж., *inter alia*, Решенията по дело C-222/97 Trummer и Mayer от 16 март 1999 г., Recueil, стр. I-1661, точка 21, и дело C-513/03 Van Hilten-van der Heijden от 23 февруари 2006 г., Recueil, стр. I-1957, точка 39).

180. Подобна индикативна стойност трябва да се придаде на тази номенклатура при тълкуването на понятието за пряка инвестиция. Първият раздел на тази номенклатура, озаглавен „Преки инвестиции” обхваща създаването и разпространяването на клонове или на нови предприятия, които са собственост единствено на лицето, предоставящо капитала и пълното придобиване на съществуващи предприятия, участието в нови или съществуващи предприятия с оглед на установяване или поддържане на трайни икономически връзки, дългосрочни заеми с оглед на установяване или поддържане на трайни икономически връзки и реинвестиране на печалба установяване или поддържане на трайни икономически връзки.

181. Както показват този списък и съответните обяснителни бележки, понятието за преки инвестиции се отнася до инвестиции от всякакъв вид, предприети от физически или юридически лица и което служи за установяване или поддържане на трайни и преки връзки между лицата, предоставящи капитала, и предприятията, на които се предоставя този капитал, за да извършва то икономическа дейност.

182. По отношение на дяловите участия в нови или съществуващи предприятия, както потвърждават обяснителните бележки, целта за установяване или поддържане на трайни икономически връзки предполага, че дяловете, притежавани от акционера, го опосредстват, или в съответствие с разпоредбите на националните закони относно дружества с ограничена отговорност или иначе – да участва ефективно в управлението на това дружество или в неговия контрол.

183. Противно на твърдяното от ищите по главното производство, ограниченията върху движенията на капитали, обхващащи преки инвестиции или установяване по смисъла на член 57, параграф 1 ЕО, обхващат не само национални мерки, които при тяхното приложение спрямо движенията на капитали до или от държави, които не са членки, ограничават инвестирането или установяването, но също така тези мерки, които ограничават плащанията на дивиденди, произтичащи от тях.

184. От съдебната практика става ясно, че всяко по-неблагоприятно третиране на дивиденди с чуждестранен произход в сравнение с дивиденди с национален произход, трябва да се разглежда като ограничение върху свободното движение на капитали, доколкото то би могло да направи придобиването на или собствеността в дружества установени в други държави-членки, по-малко атрактивни (Решенията по дело Verkooyen, точка 35, дело Lenz, точка 21, и дело Manninen, точка 23).

185. Следователно ограничение върху движенията на капитали, подобно на по-малко благоприятно данъчно третиране на дивиденди с чуждестранен произход, попада в обхвата на член 57, параграф 1 ЕО, доколкото то се отнася до собственост с оглед на установяване или поддържане на трайни и преки икономически връзки между акционерите и засегнатото дружество и които позволяват на акционера ефективно да участва в управлението на дружеството или в неговия контрол.

186. Ако случаят не е такъв едно ограничение върху движенията на капитали, забранено от член 56 ЕО, не може да се приложи, дори в отношенията с държави, които не са членки.

187. Обратно, от член 57, параграф 1 ЕО става ясно, че една държава-членка, в своите отношения с държави, които не са членки, може да приложи ограничения върху движенията на капитали, които попадат в материалния обхват на тази разпоредба, независимо че те противоречат на принципа за свободното движение на капитали, предвиден в съответствие с член 56 ЕО, при условие че тези ограничения вече съществуват на 31 декември 1993 г.

188. Правителството на Обединеното кралство твърди, че ако Съдът поддържа, че член 56 ЕО не допуска национално законодателство, регламентиращо данъчното облагане на дивиденди с чуждестранен произход, подобно на законодателството, разглеждано по главното производство, това ще се прилага не само спрямо мерките от обхвата на въпроси 1-3, които са приети преди 31 декември 1993 г., но също така спрямо режима FID, който влиза в сила на 1 юли 1994 г., доколкото този режим не въвежда никакви нови ограничения *vis-à-vis* действащите мерки, а обратното, просто премахва известен брой от ограничителните последици на действащото законодателство.

189. Необходимо е преди всичко да се изясни понятието за „ограничения, които действат” на 31 декември 1993 г. по смисъла на член 57, параграф 1 ЕО.

190. Както предлагат ищите по главното производство, Обединеното кралство и Комисията, трябва да се препрати към Решението по дело C-302/97 Konle от 1 юни 1999 г., Resueil, стр. I-3099, в което Съдът трябва да предостави тълкуване на понятието за „действащо законодателство”, което се съдържа в дерогиращата разпоредба на Акта относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и измененията към Учредителните договори на Европейския съюз (ОВ 1994 г. С 241, стр. 21, и ОВ 1995 г. L 1, стр. 1), която позволява на Република Австрия да запази своето действащо законодателство, регламентиращо второто жилище за ограничен период.

191. Независимо че, по принцип, националният съд трябва да определи съдържанието на законодателството, което действа на датата, предвидена от мярката на Общността, Съдът поддържа в това дело, че Съдът на Европейските общности трябва да предостави насоки относно тълкуването на понятието на Общността, което съставлява основата за дерогиацията от правилата на Общността за национално законодателство, „действащо” на определена дата (вж., по-специално, Решението по дело Konle, параграф 27).

192. Както Съдът посочва в Konle, всяка национална мярка, приета след една дата, предвидена по този начин, само поради това обстоятелство не се изключва автоматично от изключението, предвидено във въпросната мярка на Общността. Ако разпоредбата, по същество е идентична с предишното законодателство или е ограничена до намаляване или премахване на пречка пред упражняването на правата на Общността и свободи в предходното законодателство, тя ще се обхване от изключението. Обратното, законодателство, основано на подход, който се различава от този на предходния закон и създава нови процедури, не може да се разглежда като законодателство, действащо на датата, установена от въпросната мярка на Общността (вж. Решението по дело Konle, точки 52 и 53).

193. На следващо място, по отношение на връзката между режима FID и действащото национално законодателство, регламентиращо данъчното облагане на дивиденди с чуждестранен произход, както са описани от националния съд, очевидно е, че целта на този режим е да се ограничат ограничителните последици, произтичащи от действащото законодателство за местни дружества, които получават дивиденди с чуждестранен произход, по-специално като предлага на тези дружества възможността да получат възстановяване на надвнесения АСТ, който се дължи, когато те плащат дивиденди на собствените си акционери.

194. Обаче, националният съд трябва да определи дали обстоятелството, че, както посочват ищите по главното производство, акционерите, които получават FID, нямат право на данъчен кредит, трябва да се разглежда като ново ограничение. При все че е вярно, че, в националната система, от която е част режима FID, предоставянето на подобен данъчен кредит на акционер, който получава разпределение, е аналогът на плащането от дружеството, извършващо разпределението, на АСТ върху това разпределение, не може да се заключи от описанието на националното данъчно законодателство, предоставено в акта за препращането, че обстоятелството, че едно дружество, което е избрало да бъде данъчно обложено в съответствие с режима FID, има правото да си възстанови надвнесения АСТ, оправдава, в съответствие с логиката, ръководеща законодателството, което действа на 31 декември 1993 г., неговите акционери нямат правото на никакъв данъчен кредит.

195. Във всеки случай, противно на твърдяното от правителството на Обединеното кралство, режимът FID не може да бъде категоризиран като съществуващо ограничение просто въз основа на това, че поради той е факултативен, засегнатите дружества винаги могат да изберат да бъдат данъчно обложени в съответствие със системата, която действа преди това, с ограничителните последици, които тя поражда. Както се упоменава в точка 162 от настоящото решение, система, която ограничава свободите на движение все още остава несъвместима с правото на Общността, независимо че е възможно нейното приложение да бъде факултативно.

196. Следователно отговорът на петия въпрос трябва да бъде, че член 57, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува със значението, че когато, преди 31 декември 1993 г., една държава-членка е приела законодателство, което съдържа ограничения върху движенията на капитали до или от държави, които не са членки, които са забранени от член 56 ЕО и след тази дата, приеме мерки, които, при все че също така съставляват ограничение върху подобни движения, са по същество идентични с предходното законодателство или само ограничават или премахват пречка пред упражняването на правата и свободите на Общността, произтичащи в съответствие с това предишно законодателство, член 56 ЕО допуска приложението на тези мерки спрямо държави, които не са членки, когато те прилагат спрямо движенията на капитали, които обхващат преки инвестиции, включително инвестиции в недвижима собственост, установяване, предоставянето на финансови услуги или допускането на ценни книжа до капиталовите пазари. Притежаването на собственост в дружество, която не е придобита с оглед на установяването или поддържането на трайни и преки икономически връзки между акционера и това дружество и не позволяват на акционера ефективно да участва в управлението на това дружество или в неговия контрол, не могат в тази връзка да се разглеждат като преки инвестиции.

По въпроси 6 - 9

197. Чрез въпроси 6-9, които следва да се разгледат заедно, националният съд пита по същество дали, в случай че националните мерки, указани в предишните въпроси са несъвместими с правото на Общността, подобни иски на тези, повдигнати от ищите по главното производство, за да се поправи това несъответствие, следва да се класифицират като иски за възстановяването на неправомерно събрани суми или неправомерно получени ползи или, обратно, като иски за компенсация за понесени вреди. В последния случай, съдът пита дали е необходимо да се изпълнят условията, предвидени в решението по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame* и ако е така, дали трябва да се вземе предвид формата, в която подобни иски трябва да се повдигнат в съответствие с националното право.

198. По отношение на прилагането на условията, при които една държава-членка е длъжна да възмезди загубите и вредите, причинени на ищите като следствие от нарушението на правото на Общността, националният съд иска от Съда да предостави насоки относно необходимостта от достатъчно сериозно нарушение на правото на Общността и необходимостта от причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, наложено спрямо държавата-членка и понесените от засегнатите лица загуби и вреди.

199. Ищите по главното производство твърдят, че всеки от исковите, указани във шестия въпрос следва да се категоризира като иск за възстановяване, поради това, че тези иски търсят възстановяване на надвнесен данък, който е бил неправомерно събран или на загубата на възможност за използване на пари, дължаща се на предварителното плащане на данъци, и тъй като тези иски търсят възстановяване на данъчни облекчения или възстановяване на сумата, с която засегнатите местни дружества е трябвало да увеличат сумата на FID, за да компенсират липсата на данъчен кредит в ръцете на техните акционери. В случай че правото на Общността предвижда, че само искът за вреди е компетентен в съответствие с националното право, подобен иск, във всеки случай, би бил различен вид иск от този, който се явява предмет на Решението по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*.

200. Обратно, правителството на Обединеното кралство твърди, че всяко от обезщетенията, търсени от ищите по главното производство, съставлява иск за вреди, който се подчинява на условията, предвидени в Решението по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*. Начинът, по който тези иски са повдигнати в съответствие с националното право, няма значение относно тяхната класификация в правото на Общността.

201. Трябва да се посочи, че Съдът не може да прави правна класификация на исковите, повдигнати пред националния съд от ищите по главното производство. При обстоятелствата, тези иски трябва да укажат естеството и основата за техните иски (дали те са иски за възстановяване или иски за компенсация за вреди), под надзора на националния съд (вж. Решението по дело *Metallgesellschaft* и други, параграф 81).

202. Обаче, остава обстоятелството, че, според установената съдебна практика, правото на възстановяване на налози, събрани в една държава-членка в нарушение на правилата на правото на Общността, е следствие от и допълва правата, предоставени на физическите лица от Разпоредбите на Общността, както са тълкувани от Съда (вж., *inter alia*, Решенията по дело 199/82 *San Giorgio* от 9 ноември 1983 г., *Recueil*, стр. 3595, точка 12, и дело *Metallgesellschaft* и други, точка 84). Следователно по принцип се изисква от държавата-членка да възстанови налозите, събрани в нарушение на правото на

Общността (Решенията по съединени дела C-192/95 до C-218/95 Comateb и други от 14 януари 1997 г., Recueil, стр. I-165, точка 20, и дело Metallgesellschaft и други, точка 84).

203. При липсата на правила на Общността относно възстановяването на национални налози, които са събрани, въпреки че не са дължими, вътрешната правна система на всяка държава-членка трябва да определи съдилищата и трибуналите, които разполагат с юрисдикция и да предвиди подробни процесуални правила, регламентиращи исковете за защита на правата, които физическите лица извличат от правото на Общността, при условие, първо, че подобни правила не са по-неблагоприятни, отколкото тези, регламентиращи подобни вътрешни искове (принцип за еквивалентност) и, второ, при условие, че те не правят фактически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Общността (принцип на ефективност) (вж., *inter alia*, Решенията по дело 33/76 Rewe от 16 декември 1976 г., Recueil, стр. 1989, точка 5, и дело 45/76 Comet от 16 декември 1976 г., Recueil, стр. 2043, точки 13 и 16; и дело C-231/96 Edis от 15 септември 1998 г., Recueil, стр. I-4951, точки 19 и 34; дело C-343/96 Dilexport от 9 февруари 1999 г., Recueil, стр. I-579, точка 25; и дело Metallgesellschaft и други, точка 85).

204. В допълнение, Съдът поддържа в точка 96 от своето решение по дело Metallgesellschaft и други, че когато местно дружество или неговото дружество майка е понесло финансови загуби, от които са се възползвали органите на една държава-членка като резултат от плащането на авансов корпоративен данък, наложен върху местното дружество по отношение на дивиденди, платени на неговото чуждестранно дружество-майка, но който не би бил наложен върху местно дружество, което е платило дивиденди на дружество майка, което също така е местно за тази държава-членка, разпоредбите на Договора относно свободата на движение изискват местните дъщерни дружества и техните чуждестранни дружества майки да разполагат с ефективна правна защита, за да получат възстановяване или обезщетение за понесените от тях загуби.

205. От тази съдебна практика следва, че когато една държава-членка е събрала налози в нарушение на правилата на правото на Общността, физическите лица имат правото на възстановяване не само на неправомерно събрания данък, но също така и на сумите, платени на тази държава или запазени от нея, които пряко се отнасят до този данък. Както поддържа Съдът в точки 87 и 88 от дело Metallgesellschaft и други, това също така обхваща загуби, съставени от липсата на разположение на парични суми като следствие от предварителното събиране на данъка.

206. Доколкото правилата на националното право, регламентиращи наличието на данъчно облекчение възпрепятстват възможността данък подобен на АСТ, събран в нарушение на правото на Общността, да бъде възстановен от данъчнозадълженото лице, което го е внесло, последният има право на възстановяване на този данък.

207. Въпреки всичко, противно на твърдяното от ищите по главното производство, нито облекченията, отказани от данъчнозадълженото лице, за да може изцяло да компенсира неправомерно събран данък като АСТ, срещу сумата, дължима по отношение на друг данък, нито претърпените загуби и вред от местни дружества, които са избрали да бъдат данъчно обложени в съответствие с режима FID, тъй като те са били принудени да увеличат сумата на техните дивиденди, за да могат да компенсират липсата на данъчен кредит в ръцете на техните акционери, може да съставлява основа за иск в съответствие с правото на Общността за възстановяването на неправомерно

събраният данък или на сумите, платени на засегнатата държава-членка или удържани от нея непосредствено срещу този данък. Подобни откази от облекчение или увеличения на сумата на дивидентите са следствие от решения, взети от тези дружества и не съставляват, от тяхна страна, неизбежна последица от отказа от страна на Обединеното кралство да предостави на тези акционери същото третиране като това, предоставено на акционери, които получават разпределение, което е с произход от дивиденти с национален произход.

208. В такъв случай националният съд трябва да определи дали отказите от облекчение или увеличаването на сумата на дивиденти съставлява, от страна на засегнатите дружества, финансови загуби, претърпени поради нарушение на правото на Общността, за което отговаря въпросната държава-членка.

209. Въпреки, че не стига дотам, че да изключи възможността една държава да отговаря при по-малко ограничителни условия въз основа на националното право, Съдът поддържа, че са налице три условия, в съответствие с които една държава-членка е длъжна да компенсира загубите и вредите, причинени на физически лица като следствие от нарушенията на правото на Общността, за които тя може да се държи отговорна, именно, че нарушената правна норма трябва да е предназначена да предостави права на физическите лица, че нарушението трябва да е достатъчно сериозно и че трябва да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, вменено на държавата и понесените от засегнатите лица загуби и вреди (Решенията по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*, точки 51 и 66, и дело *C-224/01 Köbler* от 30 септември 2003, *Recueil*, стр. I-10239, точки 51 и 57).

210. По принцип, националните съдилища трябва да прилагат критериите за установяване на отговорността на държавите-членки за вреди, причинени на физически лица чрез нарушения на правото на Общността (Решението по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*, точка 58, и дело *Köbler*, точка 100), в съответствие с насоките, установени от Съда за прилагането на тези критерии (Решенията по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*, точки 55-57; дело *C-392/93 British Telecommunications* от 26 март 1996 г., *Recueil*, стр. I-1631, точка 41; *Denkavit* и други, точка 49; и дело *Konle*, точка 58).

211. По главното производство, първото условие е точно изпълнено по отношение на членове 43 и 56 ЕО. Тези разпоредби предоставят права на физическите лица (вж., по специално, Решенията по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*, точки 23 и 54, и съединени дела *C-163/94*, *C-165/94* и дело *C-250/94 Sanz de Lera* и други от 14 декември 1995 г., *Recueil*, стр. I-4821, точка 43).

212. По отношение на второто условие трябва да се подчертае, първо, че едно нарушение на правото на Общността ще бъде достатъчно сериозно, когато, при упражняване на своята законодателна власт една държава-членка очевидно и сериозно пренебрегва границите за нейната преценка (вж. Решението по дело *Brasserie du Pêcheur* и *Factortame*, точка 55; *British Telecommunications*, точка 42; и дело *C-424/97 Haim* от 4 юли 2000 г., *Recueil*, стр. I-5123, точка 38). Второ, когато по времето, когато извършва нарушението, въпросната държава-членка е притежавала само значително намалена или дори не е разполагала с никаква преценка, простото нарушение на правото на Общността може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно сериозно нарушение (Решенията по дело *C-5/94 Hedley Lomas* от 23 май 1996 г., *Recueil*, стр. I-2553, точка 28, и дело *Haim*, точка 38).

213. За да се определи дали едно нарушение на правото на Общността е достатъчно сериозно, необходимо е да се вземат предвид всички фактори, които характеризират отнесената пред националния съд ситуация. Тези фактори включват, по-специално, яснотата и точността на нарушеното правило, дали причинените нарушение и вреди са умишлени или неволни, дали правната грешка е простима или непростима, и обстоятелството, че позицията, заета от институцията на Общността е могла да допринесе за приемането или запазването на национални мерки или практики, които противоречат на правото на Общността (Решението по дело *Brasserie du Pêcheur и Factortame*, точка 56, и дело *Haim*, точки 42 и 43).

214. Във всеки случай, нарушението на правото на Общността очевидно ще бъде достатъчно сериозно, ако то е продължило, независимо от решение, с което се установява въпросното нарушение, или преюдициално заключение или установена съдебна практика на Съда по въпроса, от които става ясно, че въпросното поведение съставлява нарушение (Решението по дело *Brasserie du Pêcheur и Factortame*, точка 57).

215. В настоящото дело, за да се определи дали едно нарушение на член 43 ЕО, извършено от засегнатата държава-членка, е достатъчно сериозно, националният съд трябва да вземе предвид обстоятелството, че в област като прякото данъчно облагане, последиците, произтичащи от свободите на движение, гарантирани от Договора, са били постепенно изяснени, по-специално от принципите, разпознати от Съда след произнасяне на Решението по дело 270/83 Комисията срещу Франция. Освен това, по отношение на данъчното облагане на дивиденди, получени от страна на местни дружества от чуждестранни дружества, едва в Решенията по дела *Verkooijen*, *Lenz* и *Manninen* Съдът е имал възможност да изясни изискванията, произтичащи от свободите на движение, по-специално по отношение на свободното движение на капитали.

216. Освен в случаите, за които се прилага Директива 90/435, правото на Общността не предоставя точна дефиниция за задължението на една държава-членка да гарантира, че по отношение на механизмите за възпрепятстване или намаляване на налагането на поредица от данъчно облагане или икономическо двойно данъчно облагане, дивиденди, платени на местни лица от местни дружества и тези, платени от чуждестранни дружества, се третират еднакво. Следва, че, до момента на произнасяне на Решенията по дела *Verkooijen*, *Lenz* и *Manninen*, въпросът, повдигнат от акта за препращането в настоящото дело, все още не е бил разгледан като такъв в съдебната практика на Съда.

217. С оглед на тези съображения националният съд трябва да прецени въпросите, указани в точка 213 от настоящото решение, по-специално яснотата и точността на нарушените правила и дали правните грешки са простими или непростими.

218. По отношение на третото условие, именно изискването за причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, вменено на държавата и претърпените от засегнатите лица загуби или вреди, националният съд трябва да прецени дали твърдените загуби и вреди произтичат достатъчно непосредствено от нарушението на правото на Общността, за да породят задължение за държавата да ги обезщети (вж., по-специално, по отношение на извън-договорната отговорност на Общността, Решенията по съединени дела 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79 *Dumortier frères* и други срещу Съвета 1979 г., *Recueil*, стр. 3091, точка 21).

219. Съобразно с правото на обезщетение, което произтича непосредствено от правото на Общността, когато са изпълнени условията, указани в предходния параграф, въз основа на правилата на националното право относно отговорността държавата трябва да направи обезщетение за последиците от причинените загуби и вреди, при условие че условията за обезщетяване на загуби и вреди, предвидени от националното право не са по-малко благоприятни, отколкото тези относно подобни вътрешни иски и не са така ограничени, че да правят, на практика, невъзможно или прекомерно трудно, получаването на обезщетение (Решенията по съединени дела C-6/90 и C-9/90 Francovich и други от 19 ноември 1991 г., Recueil, стр. I-5357, точки 41-43; дело Brasserie du Pêcheur и Factortame, точка 67; и дело Köbler, точка 58).

220. Отговорът на въпроси 6-9 следователно трябва да бъде, че при липсата на Законодателство на Общността, вътрешната правна система на всяка държава-членка трябва да определи съдилищата и трибуналите, които разполагат с юрисдикция и да предвиди подробните процесуални правила, регламентиращи исковете за защита, които физическите лица черпят от правото на Общността, включително класифицирането на иски, повдигнати от увредени страни пред националните съдилища и трибунали. Тези съдилища и трибунали, обаче, са задължени да гарантират, че физическите лица трябва да разполагат с ефективна правна защита, която ги опосредства да получат възстановяване на незаконно наложеният им данък и сумите, платени на тази държава-членка или удържани от нея непосредствено срещу този данък. По отношение на другите загуби или вреди, които е възможно да понесе едно лице поради нарушение на правото на Общността, за което отговаря държава-членка, тя е длъжна да обезщети загубите или вредите, причинени на физическите лица при условията, посочени в точка 51 от Решението по Brasserie du Pêcheur и Factortame, но това не изключва отговорността на държавата при по-малко ограничителни условия, когато това се предвижда от националното право.

По искането за ограничаване във времето на действието на настоящото решение

221. По време на съдебното заседание, правителството на Обединеното кралство иска от Съда, ако той реши да тълкува правото на Общността като изключващо национално законодателство подобно на законодателството, разглеждано по главното производство, да ограничи действието във времето на своето решение, дори по отношение на производствата, повдигнати преди датата, на която се произнася настоящото решение.

222. В подкрепа на своето искане това правителство, първо се позовава на обстоятелството, че след приемането на вътрешното законодателство през 1973 г., неговото съответствие с правото на Общността никога не се е оспорвало и, второ, на сериозните финансови последици, оценявани на 4 700 милиона GBP (7 000 милиона EUR), които заведените пред националния съд иски молби биха имали за Обединеното кралство.

223. Размерът на последната сума се оспорва от ищите по главното производство, които твърдят, че всъщност цифрата се намира някъде между 100 милиона GBP и 2 000 милиона GBP. Те също така посочват, че независимо че е вярно, че националното законодателство никога реди това не е било оспорвано пред националните съдилища въз основа на съответствието му с членове 43 и 56 ЕО, неговото действие спрямо презграничните дейности освен това е и предмет на няколко правни иска.

224. Достатъчно е да се поддържа в тази връзка, че правителството на Обединеното кралство е предложило сума, която включва исковете, повдигнати от ищите по главното производство и която съставлява предмета на всеки от отнесените за преюдициално запитване въпроси, като така стъпва на неправилното предположение, че Съдът ще отговори на всеки от въпросите по начина, предложен от ищите по главното производство.

225. При тези обстоятелства, не е необходимо да се ограничи действието на настоящото решение във времето.

По съдебните разноски

226. С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1. Членове 43 и 56 ЕО трябва да се тълкуват със значението, че когато държава-членка притежава система за възпрепятстване или намаляване на налагането на поредица от данъчно облагане или икономическо двойно данъчно облагане по отношение на дивиденди, платени на местни лица от местни дружества, трябва да третира дивидентите, платени на местни лица от чуждестранни дружества, по същия начин.

Членове 43 и 56 ЕО не изключват законодателството на държава-членка, което освобождава от корпоративен данък дивидентите, които местно дружество получава от друго местно дружество, когато тази държава налага корпоративен данък върху дивиденди, които местно дружество получава от чуждестранно дружество, в което местното дружество притежава не по-малко от 10 % от правото на глас, докато същевременно предоставя данъчен кредит във втория случай за данъка, който реално е платен от дружеството, извършващо разпределението, в държавата-членка, за която то е местно, при условие че ставката на данъка, приложена спрямо дивидентите от чуждестранен източник, не е по-висока от ставката на данъка, приложен върху дивиденди с национален произход и при условие че данъчният кредит е поне равен на сумата, платена в държавата-членка на дружеството, извършващо разпределението, до размера на сумата на данъка, наложен в държавата-членка на дружеството, което получава разпределението.

Член 56 ЕО изключва законодателството на една държава-членка, което освобождава от корпоративен данък дивидентите, което едно местно дружество получава от друго местно дружество, когато тази държава налага корпоративен данък върху дивиденди, които местно дружество получава от чуждестранно дружество, в което то притежава по-малко от 10 % от правото на глас, без да предоставя на дружеството, което получава дивидентите, данъчен кредит за данъка, който е реално е платен данък от дружеството, извършващо разпределението, в държавата, за която последното дружество е местно.

2. Членове 43 и 56 ЕО изключват законодателство на държава-членка, което позволява местно дружество, което получава дивиденди от друго местно дружество, да приспадне от сумата, която първото дружество дължи като авансов корпоративен данък, сумата на този данък, платен от последното дружество, докато никакво подобно приспадане не се позволява в случая на местно дружество, което получава дивиденди от чуждестранно дружество по отношение на съответстващия данък върху разпределената печалба, платен от последното дружество в държавата, за която то е местно.

3. Членове 43 и 56 ЕО не изключват законодателство на държава-членка, което предвижда, че всяко облекчение за данък, платен в чужбина, предоставено на местно дружество, което е получило дивиденди с чуждестранен произход, трябва да намали сумата на корпоративния данък, срещу която това дружество може да компенсира авансов корпоративен данък.

Член 43 ЕО изключва законодателство на държава-членка, което допуска местно дружество да преотстъпи на местни дъщерни дружества сумата на платен авансов корпоративен данък, който не може да се компенсира срещу задължението на това дружество за корпоративен данък за текущия счетоводен период или предходни или последващи отчетни периоди, така че тези дъщерни дружества могат да го компенсират срещу тяхното задължение за корпоративен данък, но не позволява на местно дружество да преотстъпи подобна сума на чуждестранни дъщерни дружества, когато последните са данъчно задължени в тази държава-членка, върху печалбата, която те са направили там.

4. Членове 43 и 56 ЕО изключва законодателството на държава-членка, което, като освобождава от авансов корпоративен данък местни дружества, плащащи дивиденди на техните акционери, които са с произход от дивиденди с национален произход, получени от тях, позволява на местни дружества, разпределящи дивиденди на техните акционери, които са с произход от дивиденди с чуждестранен произход, получени от тях, да изберат да бъдат данъчно обложени в съответствие с режим, който им позволява да възстановят платеният авансов корпоративен данък, но, първо, задължава тези дружества да платят този авансов корпоративен данък и впоследствие да искат възстановяване и, второ, не предвижда данъчен кредит за техните акционери, докато тези акционери биха получили подобен данъчен кредит в случая на разпределение, извършено от местно дружество, които са с произход от дивиденди с национален произход.

5. Член 57, параграф 1 ЕО трябва да се тълкува със значението, че когато, преди 31 декември 1993 г., държава-членка е приела законодателство, което съдържа ограничения върху движенията на капитали до или от държави, които не са членки, които са забранени от член 56 ЕО и след тази дата, приеме мерки, които, при все че също така съставляват ограничение върху подобни движения, са по същество идентични с предходното законодателство или само ограничават или премахват пречка пред упражняването на правата и свободите на Общността, произтичащи в съответствие с това предишно законодателство, член 56 ЕО допуска приложението на тези мерки спрямо държави, които не са членки, когато те прилагат спрямо движенията на капитали, които обхващат преки инвестиции, включително инвестиции в недвижима собственост, установяване, предоставянето на финансови услуги или допускането на ценни книжа до капиталовите пазари.

Притежаването на собственост в дружество, която не е придобита с оглед на установяването или поддържането на трайни и преки икономически връзки между акционера и това дружество и не позволяват на акционера ефективно да участва в управлението на това дружество или в неговия контрол, не могат в тази връзка да се разглеждат като преки инвестиции.

6. При липсата на Законодателството на Общността, вътрешната правна система на всяка държава-членка трябва да определи съдилищата и трибуналите, които разполагат с юрисдикция и да предвиди подробните процесуални правила, регламентиращи исковете за защита, които физическите лица черпят от правото на Общността, включително класифицирането на искове, повдигнати от увредени страни пред националните съдилища и трибунали. Тези съдилища и трибунали, обаче, са задължени да гарантират, че физическите лица трябва да разполагат с ефективна правна защита, която ги опосредства да получат възстановяване на незаконно наложеният им данък и сумите, платени на тази държава-членка или удържани от нея непосредствено срещу този данък. По отношение на другите загуби или вреди, които е възможно да понесе едно лице поради нарушение на правото на Общността, за което отговаря държава-членка, тя е длъжна да обезщети загубите или вредите, причинени на физическите лица при условията, посочени в точка 51 от Решението по съединени дела C-46/93 и C-48/93 Brasserie du Pêcheur и Factortame от 5 март 1996 г., Recueil, стр. I-1029, но това не изключва отговорността на държавата при по-малко ограничителни условия, когато това се предвижда от националното право.

Подписи